

PLAYBOY

BŘEZEN 03/2017 | 99 Kč | 3,99 €

Billy Bob Thornton

Santa je pořád úchyl

RYCHLÉ PENÍZE

Průvodce světem půjček

MLADÍ A BOHATÍ

Nejmladší
miliardáři světa

ESTER LEDECKÁ

Fenomén svahů
exkluzivně
pro Playboy

ADAM ONDRA

Český „pavouk“
okouznil svět

**ZLATOKOPKY
- VYUŽÍT,
NEBO
NALETĚT?**

Jak
zvládnout
vychytralou
sexy
dvacítku

Playmate

Yuliya

Lasmovich

www.playboy.cz

can-am

SPIDER

STAŇTE SE ČLENEM JEDINEČNÉ KOMUNITY

**LUXUS NEKOMPROMISNÍ JEDINEČNOST
TECHNOLOGIE A VÝKON DESIGN**

BRP CENTRUM PRAHA – ZÁPAD, PRAŽSKÁ 1569, 252 10 MNÍŠEK POD BRDY

www.ctyrkolky-bce.cz

www.brp-world.com

ANKETA

Něžná a svůdná nahota... Ano, či ne?

Je to právě rok, kdy americký Playboy oznámil, že na svých stránkách končí s nahotou. Údiv. Šok. Nespál jsem přes sedmdesát hodin v kuse, dokud se mi nepodařilo získat pro český Playboy výjimku. A měl jsem důvod. Pokud si představíte fotografii ženy na stupních nula až deset – přičemž nula je žádná nahota a deset je přímý frontální pohled na celé ženské tělo – pak americký Playboy šel svým rozhodnutím z desítky na nulu, zatímco náš český Playboy se vždy pohyboval ve velmi decentní rovině kolem čísla čtyři. A tak to i zůstalo. Nicméně tato diskuse ještě neskončila. Přicházejí noví investoři, inzerenti, kamarádi i předplatitelé a pořád se ptají: „Je to dobře? Musíte tam tolik nahoty mít? My bychom u vás rádi inzerovali, ale museli byste s úplnou nahotou přestat!“ Tak se chceme zeptat vás, našich čtenářů. Ale nejdřív pár slov k nahotě.

Muže ženská nahota fascinuje. Nemůžeme než pokleknout před laskavostí Tvůrce všehomíra, jenž našim očím dopřává pohled na tolik krásy, totiž na nahou ženu. Už homo téměř sapiens plácal figurky nahých žen obdařených obrovskými prsy a zadnicemi. Kde je tedy hranice mezi fotografií plnou půvabů a pornografií? Pornografie je tupá, chladná záležitost, která partnera redukuje na pouhý předmět. V pohlavním spojení vykresleném pornografií cítíme silnou pachutí znásilnění. Naproti tomu fotografie plná půvabů není vulgární. Jde o obrazové vyjádření smyslového vzrušení, podivné emoce, při které se svírá hrdlo, krátí dech a vlhnu dlaně, aniž to nutně vede k erekci nebo k přisprostlým řečem. Půvab erotické fotografie – na rozdíl od pornografie – je v tom, že žije z představ. Pro erotiku je vždycky nejvzrušivějším okamžikem stoupání po schodech. A vstoupí-li do pokoje, pak jen klíčovou dírkou. Erotika je spíš touha a očekávání než rozhodnost. Musí hlavně naznačovat. Mám rád fotografie lehce zahalené, subtilně smyslné, které dávají průchod představivosti. Stejně jako sen dává i erotika pocit, že se blížíme k věci, ale zarazíme se přesně tehdy, když je vše na dosah. Tu nahou ženu, co nás fascinuje, můžeme stále milovat, protože nám nikdy nebude patřit. Cudná smyslnost těchto fotografií nás často staví do pozice voyeurů, nenasytného dítěte, které pošilhává po krámku s legem. Skládáme proto hold krásným ženám, ať už je stupeň nahoty u jejich aktů jakkoli vysoký či nízký. Kládme je na piedestal jako královny, bez nich by byl náš život prázdný. A co si myslíte vy?

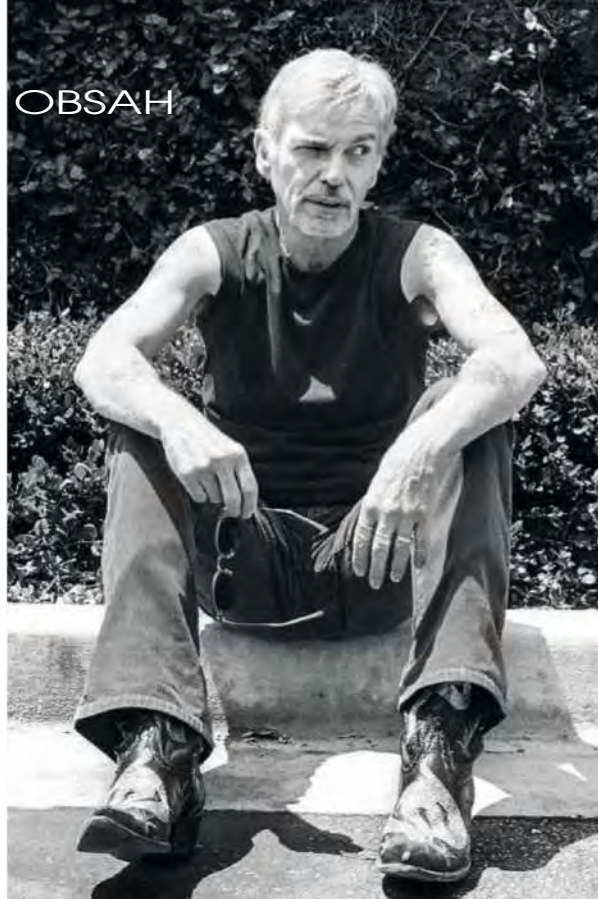
Napište nám, jak byste si představovali ženskou nahotu v našem časopise. Potřebujeme váš názor. Můžete napsat jednu dvě věty anebo se pořádně rozepsat. Je to na vás. Teď se vás neptám na to, jestli se vám modelky v našich pictorialech líbí, či ne. To je jiná diskuse, protože každý má jiný vkus. Jde mi teď o míru nahoty a její ztvárnění.

A NA ZÁVĚR DROBNÁ MOTIVACE: deseti z vás pošleme oficiální PLAYBOY kalendář na rok 2017. Zamyslete se a pište.

Netrpělivě na vaše odpovědi čekáme.

Vlado Oliva
ŠÉF REDAKTOR

44 Billy Bob Thornton je ve svých 61 letech stejně šilený jako ve všech svých filmech.

54 Ester, mladá úspěšná dáma, která ze všech možných sportů nevyzkoušela snad jen curling a šachy.

96

Mladí a bohatí

14
IRIS AVDIĆ

58
YULIYA LASMOVICH

80
CZECH BEAUTY

106
BREE LEIGH

KOKTEJL

- 004 Nástup éry QLED
- 006 Staří přátelé píšou nejlepší příběhy
- 008 LUXUSNÍ ÚNIKY | **Hotel Turm**
Za obrazy už nemusíte do galerie
- 012 Část Dave Matthews Bandu v Praze
- 014 PICTORIAL | IRIS AVDIĆ

FOTO TITUL
**FREDRIC
FRESHW
YULIYA
LASMOVICH**
chce prorazit
v Americe

PEOPLE

- 024 DOBRODRUZI | **ADAM ONDRA**
Když se sport stane
uměleckým dílem
Dělá to, co ho baví,
a je v tom nejlepší na světě
- 028 PROFIL | **ONDŘEJ KOLÁŘ**
Sranda musí být
Sympatický třicátník
je nejmladším pražským starostou
- 030 STORY | **Trh Cukidži**
Tradice versus olympiáda
Nejstarší rybí trh na světě
musí ustoupit olympiádě
- 034 PROFIL | **JAMES COLE**
Není nutné cpát furt do světa
nějaké umění...
Ikona české hiphopové scény
- 038 TÉMA | **Kdo nedluží, není Čech,
hop, hop...**
Máme se skvěle a bude ještě lépe?
- 044 INTERVIEW | **BILLY BOB THORNTON**
Santa je zase úchyl!
Neuvěřitelný herec je stejně šílený
jako ve všech svých filmech
- 050 SEX | **Svádíte jako Casanova?**
- 054 20 OTÁZEK | **ESTER LEDECKÁ**
Nedělejte ze mě prosím hvězdu
- 058 PLAYMATE | **YULIYA LASMOVICH**
- 070 CARTOONS & PLAYBOY SE SMĚJE |
Vtipy

HIGHTECH

- 072 AUTO SNŮ | **Porsche Panamera**
O ošklivém káčátku
- 076 AUTO MĚSÍCE | **Honda C-HR**
Vesmírná odysea
- 080 PICTORIAL | **CZECH BEAUTY**

LIFESTYLE

- 088 FÓRUM | **Prozrad' to, ty hajzle!**
Se špionáží úzce souvisí umění výslechu
nepřátelských agentů a zajatců...
- 092 Z PRVNÍ RUKY | **Pomalů vyhasinají
táborové ohně digitálního věku**
Svět se změnil. Nenápadně, ale důkladně
- 096 HITPARÁDA |
16 hodně mladých a bohatých
- 100 FITNESS | **Triky na běhátku**
Pár nápadů na běžeckém trenážeru,
které vám vlijí novou krev do žil
- 102 KNOW-HOW | **Za všechny své
zlatokopky si můžeme sami**
Zlatokopka je z pohledu muže věc.
Spotřební statek. Nové porsche...
- 106 PICTORIAL | **BREE LEIGH**

PLAYBOY

- 112 HRY | 114 KNIHY | 116 HUDBA
| 118 FILMY
- 120 PŘEDPLATNÉ
- 122 PŘIPRAVUJEME, co vás čeká v příštím
čísle?

DOPIS MĚSÍCE

Vážená redakce Playboye,
obracím se na vás s dotazem, který mi vrtá hlavou od poloviny ledna. Jsem velký fanoušek trucků a vůbec všech závodů s nákladáky (ostatně jsem z Mostu) a loni jsem si koupil hned dva výtisky vašeho speciálního čísla Playboy Dakar 2016. Ten druhý jsem poslal kamarádovi, který žije v Anglii. A tak se ptám: dočkáme se i letos podobného speciálu, ve kterém se člověk dozví opravdu všechno o tomto neuvěřitelném závodu? Dakar už přece dávno skončil...

ČENDA, MOST

Milý Čendo, odpověď zní ANO. Speciální číslo Playboy Special Dakar 2017 vychází právě v těchto dnech a bude na stáncích asi tři měsíce. Dříve se to nedalo stihnout, i když nám podklady posílají ze závodu přes satelit. Musíme to zpracovat, dát vytisknout, a to trvá asi dva týdny. A je samozřejmě stejně dobrý jako loni.

REDAKCE

Redakce zálohuje na prostředcích WD

ZASLÁNÍM NEVYŽÁDANÉ FOTOGRAFIE, KRESBY ČI PŘÍSPĚVKU NA ADRESU REDAKCE (POŠTOU ČI E-MAILEM) AUTOR UDĚLUJE SOUHLAS K TOMU, ABY JEHO DÍLO BYLO ZVEŘEJŇOVÁNO, POUŽÍVÁNO, UPRAVOVÁNO A UCHOVÁVÁNO REDAKCÍ PODLE POTŘEB. AUTOR PŘÍSPĚVKU NESE VEŠKEROU PRÁVNÍ ODPOVĚDNOST ZA OBSAH A PŮVOD SVÉHO DÍLA. PŘÍSPĚVKY NEJSOU HONOROVÁNY. NÁROKY HONOROVÁNÍ PŘÍSPĚVKŮ PODLEHÁJÍ VÝLUČNĚ PŘÍPADNÉ SMLOUVĚ S AUTOREM. PŘÍSPĚVKOVÉ MATERIÁLY PODLEHÁJÍ SOUHLASU REDAKCE. SOUHLAS JE VYDÁN JEN TĚM PŘÍSPĚVKŮM, KTERÉ NEBSAHUJÍ REKLAMU, VULGARISMY, PORNOGRAFIÍ ČI JINÉ ODBORNÉ ŽÁVADNÉ MATERIÁLY A JSOU OPATŘENY JMÉNEM A PŘÍJMENÍM AUTORA, PŘÍLOŽENÝM FUNKČNÍM KONTAKTEM NA JEHO OSOBU (ADRESA, MAIL, TEL.). REDAKCE SI VYHRAŽUJE PRÁVO PŘÍSPĚVEK ODMITNOUT. PRO UDĚLENÍ SOUHLASU NEEXISTUJE TĚDY PRÁVNÍ NÁROK A JEHO PŘÍPADNÉ VYMÁHÁNÍ JE TAK IRELEVANTNÍ. NEVYŽÁDANÉ PŘÍSPĚVKY NEVRACÍME.

Inzerce

VÝSLEDKY SOUTĚŽE: Ještě v prosincovém čísle jste se mohli zúčastnit jedné „vánoční“ soutěže o dva vysavače Dyson, které svou službu určitě už prokazují Ivaně Horákové a Janě Reichlové z Prahy. Ve druhé prosincové soutěži tradičně z rubriky her byly v osudí čtyři pecky Mafia III a další reklamní drobnosti. Stačilo vědět, že první díl Mafie vyšel v roce 2002. Výhra putuje k Zdeňce Polákové do Újezda u Brna, Marcelu Machů do Uherského Brodu, Milanu Koritákovi do Ústí nad Labem a Petru Hejdovi do Hluboké nad Vltavou.

Vše o Playboyi se dozvíte na

www.playboy.cz

Posílejte nám své názory a připomínky na adresu:
**Playpress, s. r. o., Playboy ČR, Ohradní 1440/2a,
140 00 Praha 4-Michle, e-mail: playboy@playpress.cz.**
My se je budeme snažit vztít v potaz a uvést v praxi.
Vždyť PLAYBOY tu je pro čtenáře.

INFORMACE PRO SOUTĚŽÍČI: Při e-mailové korespondenci s redakcí, zejména když odpovídáte na soutěžní otázku, nezapomeňte uvést zpáteční adresu. Jinak nebudete moci být zařazeni do slosování.

PLAY GOLF

www.playgolfstyle.com

Nástup éry QLED

Na veletrhu CES 2017 představila společnost **Samsung Electronics** novou řadu televizorů QLED s modely **Q9, Q8 a Q7** a ukázala, jakým směrem se v tomto roce chce ubírat. Vzhledem k tomu, že kvalita obrazu zůstává pro spotřebitele na celém světě prioritou, zejména proto, že velikost průměrného televizoru stále roste, představují televizory Samsung QLED obrovský krok vpřed. Nová řada QLED TV nabízí výrazně lepší barevné podání, přesné zobrazování barevného prostoru DCI-P3, přičemž televizory Samsung QLED jsou poprvé schopny reprodukovat 100 procent barevného objemu. To znamená, že dokážou zobrazit všechny barvy při jakékoli úrovni jasu. Nejjemnější rozdíly jsou viditelné i při nejvyšším stupni jasu technologie QLED. K designovým i uživatelským vylepšením QLED televizoru patří jediný „neviditelný“ kabel, jehož prostřednictvím lze k televizoru připojit veškerá periferní zařízení.

www.samsung.cz

Exotika versus píle a zručnost

Elegantní **Bonpland Rum** je exotickým propojením Německa a Karibiku. Blend karibských rumů dozrává v sudech po špičkovém víně na tamních ostrovech a až po několika letech je převezen do oblasti okolo řeky Mosely v pohraničí Německa, Lucemburska a Francie, kde dochází k závěrečnému dozrávání a úpravám. Při výrobě se nepoužívá žádný cukr ani barviva a destilát není vystaven studené filtraci. Romy **Blanc** a **Rouge** jsou charakteristické svou ovocnou elegancí a nádechem cizokrajných bylinek. Lehkost a eleganci rumu Blanc vytváří především vůně vanilky, sušených peckovin a pomerančů. Naproti tomu rum Rouge svádí vůni čokolády, rozinek a sladkou chuť zakončuje jemně suchý finiš.

asi 1040 Kč / www.1er.cz

TIP
PLAYBOYE

Hry mohou začít

Herní design, pokročilé možnosti chlazení a grafika – to jsou hlavní přednosti novinky od **Aceru Aspire VX 15**. 2,5 kg těžký notebook přichází s procesorem Intel Core i7 sedmé generace, který nabízí výrazné zvýšení výkonu s nižší spotřebou energie. Herní notebook je dodáván s grafickou kartou NVIDIA GeForce GTX 1050 Ti s grafickou pamětí GDDR5, která propouští 32 GB za sekundu. Vysokou rychlost má na starosti paměť v podobě 16 GB DDR4 hned po vybalení a rozšířit se dá až na 32 GB. Ukládání souborů pak zajišťuje 512GB SSD a 1TB HDD. Chod toho všeho při optimálních teplotách umožňuje dvojice ventilátorů a herní zážitek umocňuje HD audio s funkcí Dolby Audio Premium, stejně jako technologie Acer TrueHarmony. Díky 15,6 palce Full HD IPS displeji potěší určitě i vynikající kvalita obrazu.

asi 26 000 Kč / www.acer.cz

Nabíjet a zálohovat v jednom kroku

To dokáže nový externí disk **Canvio for Smartphone** od **Toshiby**. Odhaduje se, že jen osm procent uživatelů chytrých telefonů zálohuje svá data pravidelně. Toshiba Canvio for Smartphone dokáže zálohovat všechna důležitá data a nabít připojený chytrý telefon v jediném kroku. Pokud si uživatel v intuitivní aplikaci pro Android aktivuje příslušnou funkci, jsou veškeré zálohy vytvářeny při každém připojení smartphonu automaticky bez nutnosti jakékoliv obsluhy. Zároveň zjednodušuje přechod na nový telefon, a to včetně přenosu všech informací ze starého zařízení. K přehrání dat je potřeba pouze několik kliknutí na displej.

asi 2200 Kč / www.toshiba.eu/storage

Největší evropský výběr

Na sklonku loňského roku byl v Praze otevřen showroom francouzské značky **Cabasse**, která se specializuje na výrobu luxusních designových reproduktorů. V prostorách pražského New Living Centra se tak nachází showroom, který je z hlediska množství a hodnoty zboží největší v Evropě. Jen pro ilustraci nejdražší reproduktor **Cabasse L'Océan** přijde na 2 700 000 Kč, nejlevnější **Antigua „jen“** na 15 000 Kč. V prodejně značky s téměř sedmdesátiletou historií na vlastní oči uvidíte, na vlastní uši uslyšíte a na vlastní kůži vyzkoušíte, jaké to je mít skutečně dokonalý zvuk na dosah ruky.

www.cabasse.cz

Kodak je zpět

Společnost **Eastman Kodak Company** a skupina **Bullitt** představily smartphone **KODAK EKTRA**, fotoaparát s funkcí smartphonu. Smartphone poháněný výkonným desetijádrovým procesorem MediaTek Helio X20 a 3 GB RAM cílí na milovníky fotografie. Jeho designu dominuje výrazná obruba čočky fotoaparátu, grip na spodní hraně pro lepší úchop a nechybí ani dvoustupňová spoušť, která při vypnutí displeje umožňuje rychlé spuštění aplikace fotoaparát. Srdcem hlavního fotoaparátu je 21Mpx snímač s rychlým ostřením ukrytý za optikou s clonovým číslem f/2.0. Senzor je opatřen optickou stabilizací obrazu, duálním LED bleskem a technologií ARCSOFT pro skvělé snímky za špatného osvětlení. Přední fotoaparát má rozlišení 13 Mpx s fázovým ostřením a clonovým číslem f/2.2. Pro uložení snímků je připravena interní paměť o velikosti 32 GB a slot pro karty microSD.

asi 14 500 Kč / www.alza.cz

Saří přátelé píšu nejlepší příběhy

Stejně jako každý rok i letos se 17. března ulice měst po celém světě zbarví do zelena a připomenou tak příchod křesťanství do původně pohanského Irsku.

Den svatého Patrika

je důvodem k pořádným oslavám, které už dávno přerostly hranice svého domova, a pokud je strávíte s **Jamesonem**, budou vás obklopotvat historické příběhy dokonce dva! Druhý příběh se ukrývá v designu letošní limitované edice Jameson, kterou vytvořil populární irský výtvarník, mladý gentleman s plnovousem Steve McCarthy. Ten se inspiroval událostí z 15. století, během které v Dublinu došlo k nečekanému příměří dvou válečnických klanů – z bojů unavený Gearóid Fitzgerald přikázal svým mužům vyřezat díru ve zdi, která je oddělovala od nepřítelů, a přes tu pak prostrčil jako výraz smíru na druhou stranu barikády svou ruku. Jeho sok Black James ji mohl useknout, ale namísto toho odložil meč, rukou potřásl a dlouhodobý spor tak ukončil. Dodnes se proto mezi Iry používá výraz „riskovat ruku“, který je pro atmosféru Dublinu a mentalitu jeho společenských obyvatel tak příznačný. Zkuste to tedy na svatého Patrika jako Irové. Ať už budete 17. března trávit kdekoli, objednejte si svou oblíbenou whiskey, odhodte stud, vystupte ze své komfortní zóny a natáhněte ruku. Budete překvapeni, jaká nečekaná nová přátelství a zážitky vám tohle irské zariskování přinese.

asi 670 Kč (1 litr) /

www.presigeselection.cz

TIP
PLAYBOYE

Potěšení nejen pro oko

Premiový notebook **Asus ZenBook 3** je proti svým předchůdcům ještě lehčí, tenčí a výkonnější. Zaujme jednoduchým hliníkovým tělem se zlatým orámováním kolem typického kovového víka se vzorem soustředných kruhů. Vysoký výkon luxusního počítače o velikosti 12,5 palce zajišťují procesory Intel Core i7-7500U, resp. i5-7200U sedmé generace, až 16 GB operační paměti a také rychlý SSD disk s kapacitou až 1 TB. Novinka je potěšením nejen pro oko, ale i pro sluch diváka. Čtyřkanálový inteligentní zesilovač vylepšuje čtveřici samostatných reproduktorů, které mají kvalitní a věrný zvuk s hlubokými basy a čistými vokály, a to i při vysokých úrovních hlasitosti.

asi 40 000 Kč / www.asus.cz

Hudba napříč domovem

Žijeme v bezdrátové době, kdy každý chce být svobodnější a nikdo nechce být technologiemi omezen. Posledním příkladem jsou bezdrátové reproduktory **BeoSound 1** a **BeoSound 2** dánské společnosti **Bang & Olufsen**, které jsou navrženy pro pohodlí a uzpůsobené pro přesouvání. Reproductory působí jedinečným 360stupňovým sférickým zvukem. Kónická těla se pohybují lehce nad zemí a nechávají úder basových linek pod sebou. Z akustických důvodů jsou v horní části lehce pootevřené, ale nehlédě na to je hliníkový povrch jednolitý. BeoSound 1 je přenosný bezdrátový reproduktor s možností provozu na baterie, BeoSound 2 je výkonnější sourozenec, který potřebuje nepřetržité připojení k elektrickému proudu, aby produkoval skvělý zvuk s ohromnou jasností a rozlišením.

asi 35 000 Kč (BeoSound 1) a 45 800 Kč (BeoSound 2) /

www.beostores.com

Návrat k řemeslnosti

440 AUDIO je malá rodinná firma. Otec a syn Tomáš Jiráček ml. a st. spolu ručně vyrábějí gramofony na zakázku. Dominantou jejich produktů je dokonalý zvuk, jednoduchý design, precizní zpracování a použití skla a dřeva. Ve svých návrzích se autoři snaží vrátit k řemeslnosti a přírodním materiálům. A že jde o ojedinělý počín, svědčí i ocenění Objev na Czech Design Week 2016 v Kafkově domě z listopadu minulého roku.

www.440audio.eu

Odhalí i zbytkový alkohol

Obliba alkohol testerů neustále roste. Stále víc řidičů si uvědomuje, že za volant musí usednout nejen střízliví, ale i bez alkoholu v krvi. Model **AlcoFind PRO X-5 plus** je profesionální alkohol tester určený nejen k soukromému použití, ale vhodný i pro firmy, nemocnice, protialkoholní léčebny... Konstrukce přístroje je založena na moderním elektrochemickém snímači PRO X, který umožňuje provádět testy v širokém rozsahu od 0 do 5 ‰ s přesností 0,01 ‰. Na elektroniku alkohol testu se vztahuje 5 let záruka a na senzor 12měsíční záruka. Podmínkou záruky senzoru je provedení kalibrace ve shodě s návodem: maximálně po 500 měřeních.

asi 2600 Kč / www.spyshop.cz

Změňte ve vteřině svůj telefon

Chcete přátelům promítnout film na zeď nebo je na party ohromit výběrem hudby, a přitom s sebou nosit jen jediný přístroj? Přesně takové přání dokážou splnit smartphony z rodiny **Moto Z** spolu s doplňky **Moto Mods** z dílny **Lenovo**. Smartphone Moto Z je odolný, a přesto se svým 5,2mm profilem tenký jako břitva. Je vybaven 13Mpx fotoaparát s vysokým rozlišením, optickou stabilizací obrazu a laserovým automatickým zaostřením. Přední 5Mpx fotoaparát využijete hlavně na selfie. A pokud k telefonu máte i příslušenství Moto Mods, jejich jednoduchým připojením proměníte svoje „zetko“ na multifunkční zařízení. **Hasselblad True Zoom Moto Mod** vašemu telefonu například přidá pokročilé zobrazovací schopnosti. S desetinásobným optickým zoomem a xenonovým bleskem se stačí jen soustředit na požadovaný záběr. Přídavným zařízením pro stereo hudbu ve vysoké kvalitě je reproduktor **JBL SoundBoost**, který je dodáván se dvěma 3W vestavěnými reproduktory. asi 17 000 Kč (Moto Z), 3200 Kč (JBL SoundBoost), 9000 Kč (Hasselblad True Zoom Moto Mod), 9000 Kč (projektor Insta-Share Moto Mod) / www.lenovo.cz

Za obrazy už nemusíte do galerie

Zájem o umění stále roste, a tak skutečnost, že své sbírky nevystavují už jen galerie, ale i banky a soukromí sběratelé, dnes nikoho nepřekvapí. Že existuje hotel, kde na stěnách visí originály od Picassa a Kokoschky, by asi čekal málokdo. Navíc když leží v neznámé vesnici v jižním Tyrolsku!

**Stephan
Pramstrahler**

si odpočinout v solné jeskyni. Skvělé jsou i procedury a masáže, při kterých se používají výhradně místní produkty. Za vyzkoušení určitě stojí senná koupel, která je ideální k uvolnění a pročištění. Její léčebný efekt doporučoval už přírodní léčitel Sebastian Kneipp a relax v ní si dopřával i Ludwig van Beethoven. A jak jsem se zde dozvěděla, senná koupel má přísná pravidla. Seno, které se smí pro koupel používat, nesmí růst u silnice, musí se kosit brzy ráno nebo pozdě večer, aby v něm zůstaly zachovány éterické oleje. A aby se vůbec mohlo použít, na jednom metru čtverečním se musí vyskytovat nejméně 40 druhů léčebných bylin. Jak majitel hotelu pyšně zdůrazňuje, jejich seno pochází z vlastní louky Seiser Alm, která leží v nadmořské výšce 1800 metrů a na jednom metru je dokonce 70 bylin. Muži asi spíše ocení vinoterapii. Jejím tajemstvím je polyfenol, který bojuje s volnými radikály, a citelně tak zpomaluje stárnutí pokožky. Polyfenoly navíc snižují hladinu cholesterolu, posilují kardiiovaskulární systém a nervovou činnost. Pro dokonalý účinek se samozřejmě musí víno i konzumovat!

Skvělá gastronomie je v jižním Tyrolsku samozřejmostí

Kombinace tradiční alpské kuchyně s ušlechtilými italskými pochoutkami je totiž dokonalá, ať už jste v horské chatě, či v luxusní restauraci. Stálíci je domácí špek, úžasné červené víno Lagrein i místní sýry. V restauraci hotelu Turm ale zažijete skutečné gastronomické nebe, jehož hvězdou je šéfkuchař a majitel v jedné osobě. O jeho kulinářských

Historie romantického hotelu Turm, která sahá až do 13. století, je opravdu bohatá. Budova sloužila v průběhu let jako fara, soudní dvůr, šatlava a poté se stala zájezdním hostincem. Z hostince už byl jen krůček k vybudování hotelu, z kterého se pécí tři generací rodiny Pramstrahlerů podařilo vybudovat hotelový skvost, k jehož atrakcím patří sbírka uměleckých pokladů. Otec současného majitele Stephana Pramstrahlera totiž nasbíral za svého života kolem dvou tisíc obrazů, akvarelů a litografií, z nichž část našla své místo právě na stěnách hotelu. Největší pozornost budí jména jako Pablo Picasso, Salvador Dalí, Paul Klee nebo Oskar Kokoschka. Přestože se jedná o originály, rozhodně se nemusíte

obávat sterilního prostředí s jedním obrazem v místnosti a s všudypřítomnými hlídači. Chodby, společenské místnosti i samotné pokoje hotelu jsou obrazy a sochami doslova přeplněné a ke každému z nich se bez problémů můžete přiblížit a kochat se, jak dlouho budete chtít.

Nový způsob, jak vychutnat víno

Hotel tvoří čtyři věže, které jsou propojeny stavbami, v nichž se skrývají hotelové pokoje, restaurace, fitness a vinný sklep. Nechybí zde ani skvělé wellness, kde si můžete zaplavat ve venkovním bazénu s výhledem na masiv Schlern, poté si zajít do smrkové sauny či páry, kde každý den mění vůni, a na závěr

text **VĚRA BECHYŇOVÁ**
foto **ARCHIV HOTELU**

vinici Grottnerhof. Na příkrých svazích zde pěstují klasické jihotyrolské odrůdy, jako Weissburgunder, Gewurtztraminer, Sauvignon a Blauburgunder. Degustovat můžete přímo na vinici, a to v památkově chráněném objektu z 13. století, do kterého se architektem podařilo dokonale zapasovat moderní design. Najdete zde kuchyň ještě s původně zakouřenými stěnami i se stále funkční pecí na chléb, ale i absolutně moderní prosklené prostory. Pokud by vám víno zachutnalo, jsou zde k dispozici i dva luxusně zařízené apartmány, takže můžete v klidu přespat a objednat si snídani rovnou do postele.

Pokud se donutíte pohodlí hotelu opustit, můžete vyrazit na nekonečné pláně Seiser Almu či na jedno z nejkrásnějších hřišť v Alpách – St. Vigil. Seiser Alm, největší a nejvýše položená vysokohorská pastvina Evropy, vytváří zajímavý protiklad k vrcholům Dolomit a už při dopadu prvních vloček se mění na rozsáhlý lyžařský ráj. Na lyžaře a snowboardisty zde čeká 60 kilometrů sjezdovek, na freestylelisty zase snowpark Alpe di Suisi, který patří mezi nejlepší v Itálii. Najdete zde příliš mnoho černých sjezdovek, to ale kompenzují široké a dlouhé tratě, kde si carvingové oblouky opravdu vychutnáte. Seiser Alm je dokonce označován za Mekku carvingu. Díky rozsáhlé síti vleků a lanovek zde navíc nehrozí žádné fronty, což je po návštěvě českých areálů příjemná změna. Běžkaři tu najdou 80 kilometrů skvěle upravených stop pro skate i klasiku. O žaludky návštěvníků se zde stará 365 horských chat.

Bližší informace o hřišti i hotelu najdete na www.hotelturn.it.

kvalitách svědčí 14 bodů Gault Millau i fakt, že se restaurace umístila mezi pěti nejlepšími hotelovými restauracemi v Itálii. Celá naše skupina se shodla, že lepší tatarský biftek jsme nikdy neochutnali. Recept na něj nám zde neprozradili, ale Stephan zrovna připra-

vuje novou kuchařku The Best of, tak třeba se objeví v ní. Restaurace nabízí i vegetariánské menu a vynikající pokrmy bez lepek a laktózy.

Hotel byl také vyznamenán oceněním vinné kultury, takže máte-li rádi dobrá vína, jste určitě na správné adrese. Hotel má vlastní

Patříte-li mezi golfisty, pak doporučuji návštěvu hřiště St. Vigil, které leží jen pět minut od hotelu. Osmnáctka o rozloze 60 hektarů je umístěna ve výšce 850 m nad mořem, a nabízí tak úžasné výhledy na okolní krajinu. Čekají vás rybníky, potůčky, rokliny i fascinující vodopády. Hřiště s párem 69 není dlouhé, což ale neznamená, že by bylo lehké. Spíše naopak. Fairwaye jsou úzké a téměř žádná jamka neleží v rovině. Odpalujete buď z příkrého svahu dolů, nebo do kopce nahoru, což vás nutí stále udržovat pozornost. Na nepovedené rány naštěstí rychle zapomenete při pohledu na okolní krajinu i na skvěle upravené hřiště. Zásadní jamkou je patnáctka s párem 3 a největším převýšením v Evropě. Hraje se z prudkého kopce dolů, což umožňuje si ránu opravdu vychutnat, neboť míček se na green snáší hodně dlouho. Během hry vás čeká neustálé stoupání a klesání, takže pokud nechcete podávat heroické sportovní výkony, doporučuji vzít si autíčko. Na hřišti, kterému není co vytknout, se hraje od března do listopadu.

„Pánský oblek je neuvěřitelně sexy...

...pokud je ovšem dobře ušitý,“ dodává okamžitě OLGA KRAMPEROVÁ, majitelka luxusního pražského salonu WINDSORS. „Vizitkou elegantního muže je vhodný, bezvadně padnoucí oblek z kvalitního materiálu. Příznačné je, že právě ti jedineční a úspěšní chápou, že originálu sluší zas jen originál, a nechávají si své oděvy šít na míru.“

Trh tento trend spolehlivě registruje a v Čechách vyrůstá „luxusních“ krejčovských salonů jako hub po dešti. Kvantita však ještě neznamená kvalitu a Praha svou Savile Row, jako místo uskupení opravdu prestižních značek, zatím postrádá. Za poměrně drahé peníze se v řídkých případech dá pořídit dokonalost, díky novodobé české krejčovské „tradici“ však daleko častěji nákladný paskvil. Jak ho ale již v zárodku poznat a vyvarovat se ho? Jak v kůži laika odlišit skutečně prestižní krejčovství od nafouklé bubliny s prázdným obsahem? Olgu dohnala k založení vlastního salonu vašeň pro pověstnou italskou eleganci a touha po perfektním výsledku. V jejím případě je obojí podloženo výjimečnou invencí a citem pro styl, hlubokou znalostí tradičních i moderních postupů a zejména nekompromisním důrazem na pečlivost krejčovského zpracování. Proto jsme požádali právě ji, aby nám poskytla pár užitečných rad a tipů, co požadovat, jak poznat kvalitní práci a čemu se v české „salonní“ džungli raději obloukem vyhnout.

Materiál

Pozor na serióznost salonu. Představí vám světoznámou značku a prodá ji třeba něco úplně jiného, levného. Požadujte vždy aktuální originální vzorník výrobce, což pravděpodobně nebude například výpravně zpracovaný vzorník s logem salonu. Firmy, se kterými spolupracujeme my, vyrábějí zejména v Itálii, což

OLGA KRAMPEROVÁ

Ručně šitý malý překlád přes filc límce.

Kouzelný ruční steh, díky kterému drží klop vždy perfektní fazonu.

Vnější náprsní kapsička jemně zasunutá pod klopou a vzor dokonale navazuje.

je dnes ojedinělé. Je-li však na látce napsáno Italy, ještě to neznamená Made in Italy. Může pocházet z Indie, Rumunska, Číny... Tam je výroba daleko levnější. Pozor i na to, že oblek ušitý v Česku z látky známého výrobce bývá prezentován jako oblek této značky. Vyrobený je samozřejmě za zlomek ceny, ale v zákazníkovi se vyvolává pocit, že výhodně nakoupil originál.

Střih

Je základem úspěchu. Sebedražší oblek vám nepřinese bezchybný vzhled ani pohodlí, nebude-li správně střižený a ušitý na vaši postavu. Pokud mám upozornit na nejčastější nedostatky, okamžitě mě napadá třeba přetočený vlnitý rukáv. Staromódně zas vypadají kvůli velkým vycpávkám příliš hranatá ramena. Límeček obleku musí přiléhat na límeček košile, neměl by mezi nimi být žádný prostor. Častými a většinou spolu souvisejícími chybami jsou odstávající klopky a křížící se (sbíhající se) přední díly jdoucí do tvaru V. Tento problém nastává většinou u zákazníků s vypracovaným hrudníkem a je markantní zejména na pruhané látce. Vinou špatného střihu vznikají i vlnky za krkem nebo odstávající rozparky. Knoflíkové dírkky na samém kraji rukávu zase prozrazují neodborné dodatečné zkracování rukávu. O nenavazujícím vzoru snad ani není nutné mluvit...

Znaky precizně ušitého obleku

Výše zmíněný promyšlený, účelný, postavě „lahodící“ střih. Dále samozřejmě kvalitní přírodní materiál, označený labellem výrobce, a etiketa se symboly, složením a označením, kde byl oblek ušitý. Typické jsou funkční dírkky. Vnější náprsní kapsa musí být zčásti vsunuta pod klopou. Typickým dokladem zručnosti krejčího jsou „lábající se“ (jemně se překrývající) knoflíčky. Luxusním detailem a příkladem pečlivé řemeslné práce jsou ručně šité knoflíkové dírkky. Ručně sestavený a zkompletovaný límeček

je vůbec nejdůležitějším prvkem saka ve smyslu vyváženosti střihu. Malý překlád přes filc límce je u špičkových obleků téměř vždy šitý ručně. Kalhoty by měly mít v pase protiskluz, vycpávkované přední díly a chránitko na dolní záložce.

Ve výčtu detailů i otevírání dalších „horkých“ témat týkajících se problematiky i kvality šití na míru se dá stále pokračovat a určitě to má smysl. Pomůže to jak zákazníkovi při výběru skutečně prestižního salonu, tak pozitivnímu rozvoji i budování dobrého jména celé branže.

Jako správné muže i milovníky elegance nás setkání s půvabnou Olgou, jejím nadšením, kreativitou i profesionálními zkušenostmi skutečně zaujalo. Věříme, že toto zaujetí budete s námi sdílet. Připravili jsme pro vás společně seriál mapující podstatné milníky na správné cestě k dokonalému, na míru šitému obleku.

Pokračovatelé jižanského rocku

Legendární americká hippie formace **Creedence Clearwater Revival**, která slavila celosvětový úspěch na přelomu 60. a 70. let, se sice dávno rozpadla, ale jejich hudba stále žije. Jejich tvorbu po světě hraje britská sestava hudebníků nazvaná **Creedence Clearwater Revived**. A právě pokračovatelé jižanského rocku brzo navštíví Českou republiku, kde fanoušci uslyší nejznámější hity CCR, jako jsou Have You Ever Seen The Rain, Fortunate Son, Green River a další. Britskou sestavu tvoří zkušení hudebníci, kteří prošli kapelami jako Animals, Troggs nebo Titanic. Milovníci jižanského rocku a CCR se mohou těšit **25. února** do brněnského **Sono Centra**.

Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Kmotr britského blues

To je titul průkopníka bluesové hudby **Johna Mayalla**, který se jím může pyšnit právem. Hudební kariéra nestora britské rockové scény šedesátých let Johna Mayalla trvá totiž už víc než 50 let. Nejdůležitější pro jeho tvorbu byla druhá polovina 60. let dvacátého století. V té době založil a vedl skupinu John Mayall & the Bluesbreakers, která se stala líhní tehdejší začínající britské rockové scény. John Mayall je živoucím důkazem toho, že i po osmdesátce se dá hrát blues plné energie, které baví a zajímá diváky po celém světě. A i když právě kvůli svému věku razantně omezil vystoupení na pódii, jeho fanoušci ho uvidí letos u nás. V rámci turné **Livin' & Lovin' The**

Blues 2017 vystoupí **2. března** v pražském **Divadle Archa** od 20.00.

Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Kořn jsou zpět!

Americká metalová skupina z Bakersfieldu založená v roce 1993 patří k nejdůležitějším a zároveň nejpobornějším rockovým seskupením. Často jsou označováni za průkopníky nu-metalu, tedy stylu, jenž kombinuje metal s prvky jiných hudebních stylů. **Korn** již rok po svém vzniku debutovali eponymní deskou. Masové popularity skupina dosáhla koncem devadesátých let, kdy natočila alba Follow The Leader (1998) a Issues (1999). Obě nahrávky dobyly vrchol albového žebříčku v Americe. Korn prodal víc než 35 milionů desek a získali řadu ocenění. O jejich umění se můžete přesvědčit při jejich návratu do České republiky. **30. března** v pražském **Foru Karlín** mimo jiné představí i svou novinku The Serenity of Suffering, která vyšla loni v říjnu.

Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Část Dave Matthews Bandu v Praze

Dave Matthews a **Tim Reynolds**, oba z Dave Matthews Bandu, se představí během koncertů na různých místech po celé Evropě. Po masivním úspěchu bandu na evropském turné v roce 2015 se duo těší na návrat s velmi odlišným druhem vystoupení. Během těchto akustických show představí Matthews a Reynolds podstatu a příběh každé skladby. Dave Matthews Band, slavící 25. výročí, je proslulý svými živými vystoupeními a během poslední dekády se stal kapelou s nejvyšším počtem prodaných vstupenek. Od svého vzniku kapela prodala víc než 20 milionů vstupenek a dohromady 38 milionů CD a DVD nosičů. Evropské turné duo Dave Matthews a Tim Reynolds začíná v londýnském Eventim Apollo v březnu a zastaví se i v Praze. Jejich české vystoupení proběhne ve **Foru Karlín 2. dubna**. Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

moto z

s doplňky moto mods

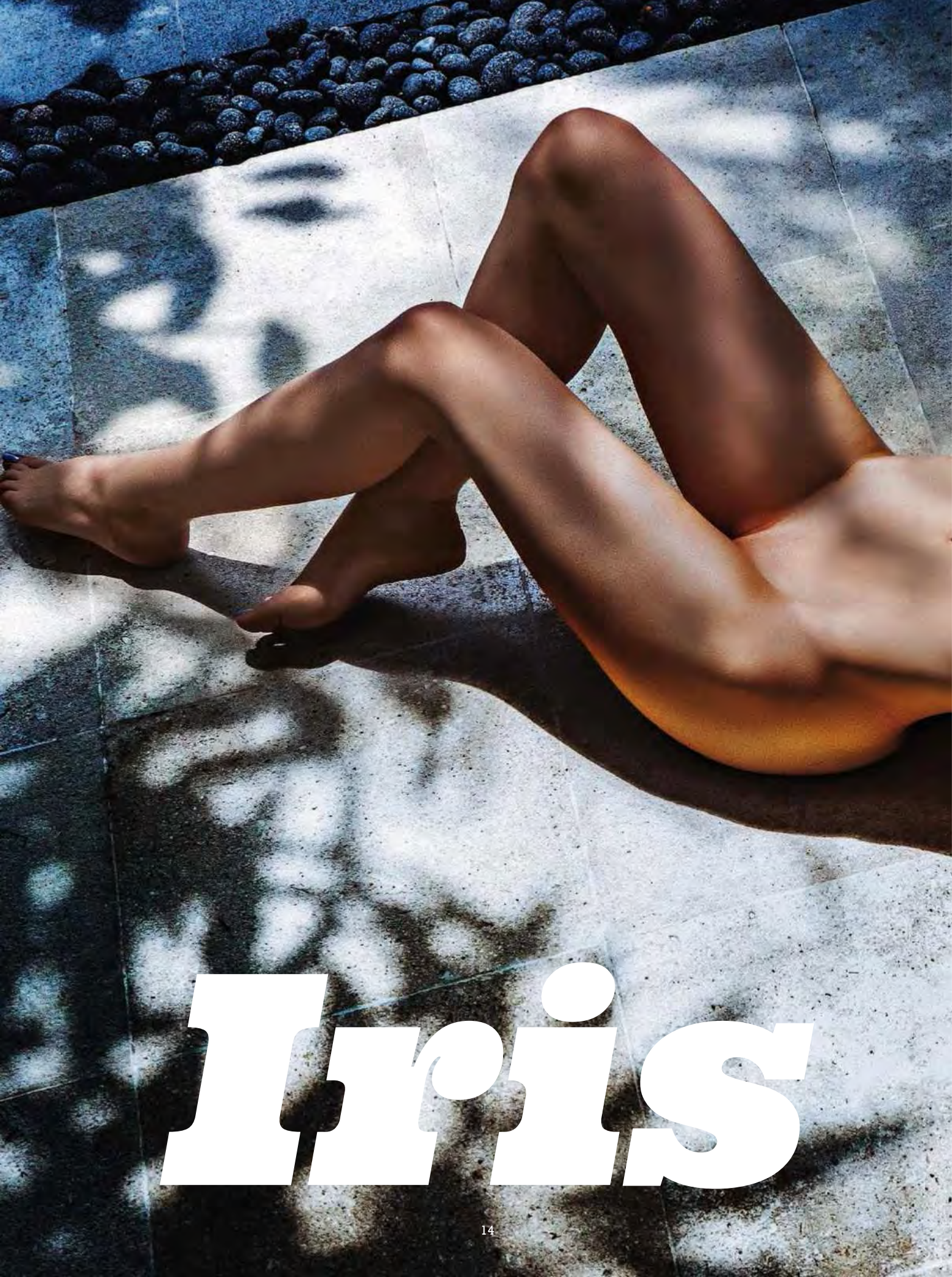

hellomoto

Představte si **smartphone, který se dokáže proměnit v projektor, powerbanku, plnohodnotný fotoaparát nebo reproduktor.** Nový Lenovo Moto Z tohle zvládne. K jeho ultratenkému tělu jednoduše pomocí magnetu připojíte **doplňky Moto Mods**, které možnostem použití vašeho telefonu dodají nový rozměr.

#necovyjimecneho

Lenovo™

Iris

Dvaadvacetiletou krásku ze slovinského Kamniku Iris Avdić jsme obdivovali v Playboyi už jako dívku snů, která tenkrát jako magnet přitahovala pozornost čtenářů.

Rozhodnutí pro fotografa Aleše Bravničara bylo tedy jednoduché – nafotit ji na Bali. „Poslední dva roky byly pro mě dost dramatické, protože jsem se musela naučit žít bez milovaných osob. Dnes opatruji každý okamžik svého života,“ říká statečná dívka.

Štáb rozbil stan v krásné Zala Villa Bali, kde se odehrála i podstatná část produkce. A jelikož Aleš zná Bali velice dobře, vzal Iris i na několik pro turisty nepřístupných míst.

Když se sport stane uměleckým dílem

Adam Ondra

Pořád se usmívá, je neustále dobře naladěný. Není divu. Dělá to, co ho baví, a je v tom nejlepší na světě. Exceluje ve skalách i na umělých stěnách a stejně jako Radek Jaroš se svou kompletní sbírkou himálajských osmitisícovek ukazuje světu, že Česko sice není velká země, ale lezce má ohromné.

V pondělí 21. listopadu 2016 dokončil Adam Ondra volný přelez stěny Dawn Wall, téměř kilometrové kolmé stěny masivu El Capitan v Yosemitešském národním parku. Cesta mu trvala osm dní. Tímto výkonem jen potvrdil, že je jedním z nejlepších světových lezců současnosti – ne-li úplně nejlepším. Šlo teprve o druhý volný přelez téhle extrémně těžké stěny v dějinách. Tommy Caldwell a Kevin Jorgeson, kteří ji zdolali v lednu 2015 jako první, k tomu potřebovali sedm let příprav a pak devatenáct dní ve stěně. K úspěchu jim tehdy gratuloval i prezident Barack Obama.

Když vás začnou poznávat na ulici

V září 2016, pouhé dva měsíce před úspěchem na Dawn Wall, ovládl Adam Ondra mistrovství světa v lezení na obtížnost v Paříži. Obhájil zlatou medaili v hlavní disciplíně a zároveň získal stříbro v boulderingu. „Určitě je to velký úspěch,“ říká. „Obhajoba dvojitého zlata z minulého mistrovství světa se sice nepodařila, ale v situaci, kdy mistrovství probíhalo v pěti dnech a ne na dvou různých soutěžích, to je výsledek víc než příjemný.“

V boji o medaili v hlavní disciplíně se jako jediný dostal až k poslednímu chytu finálové cesty. Ze světových šampionátů na umělé stěně má už osm cenných kovů, z toho tři zlaté.

„Zřejmě je to největší lezecký talent, který se na světě narodil,“ říká o něm reprezentační trenér Tomáš Binter, který ovšem Adama Ondru sám netrénuje. „Dokáže naprosto dokonale a efektivně vyhodnotit provedení potřebného pohybu. Má neuvěřitelný dar perfektně číst dané cesty, takže prakticky nechybují. Ve chvíli, kdy chybu udělá, je schopný si ji v průběhu pohybu uvědomit a následně eliminovat.“

Po fenomenálním úspěchu na El Capitanu si Adama Ondru všimla nejen česká, ale i světová média. I u nás ho dnes lidé na ulici poznávají, což v tomto poměrně menšinovém sportu rozhodně není pravidlem. „Už nejsem tak anonymní, jako jsem býval, což beru spíš jako nepříjemné,“ usmívá se Adam Ondra. „Ale rozhodně vnímám, že moje sláva má pozitivní vliv. Lidé díky tomu objeví lezení nebo začnou dělat nějaký jiný podobný sport se stejnou vášní, jako to dělám já. A to je určitě největší ocenění toho, co dělám.“

Den ve skalách je vždy výjimečný

Kajakář sjíždí extrémně nebezpečné úseky řeky. Paraglider krouží nad horskými údolími. Himálajský horolezec stoupá na osmitisícové vrcholy. Biker sjezdá se řítí směrem přesně opačným. To všechno jsou legitimní výzvy, jak se poprat s přírodou i sám se sebou. Jaké touhy pohánějí lezce na ultratěžkých stěnách? Co je na nich baví tak, že jim obětují celý život?

„Je to ten samotný pohyb ve vertikále,“ vysvětluje Adam Ondra. „Řešit konkrétní problém. Přijít s vlastní kreativitou, jak ty všechny chyty chytit, kam si dát nohy. Spojit to všechno do jednoho souvislého přelezu může být podobné jako stvoření uměleckého díla – a tím je samotný přelez. Když lezu dokonale, cítím se lehký, ve stavu beztlíže.“

Ačkoliv vozí pravidelně medaile ze světových závodů na umělé stěně, jen tohle lezení by ho nebavilo. „Mám rád to všechno kolem, co máme společné s vodáky, bikery nebo paraglidery – že je člověk v přírodě,“ vysvětluje Adam Ondra. „Cestování, poznávání nových kultur a lidí. Kdyby šlo jenom o výkon, kdyby to byl jenom ten čistý sport na umělé stěně, tak

by mě lezení sice určitě bavilo, ale nebyl bych takový blázen, jako jsem teď. Rád to všechno kombinuju.“

Umělá stěna, to je pro Adama Ondru čistá sportovní výzva, posouvání hranic. Venku je to něco úplně jiného. „Den ve skalách je vždycky nějakým způsobem výjimečný,“ tvrdí. „Jsem člověk, co nemá rád rutinu. Proto se věnuju i boulderingu bez lana na nízkých skalních blocích, proto čas od času jedu na nějaký pořádný bigwall, velkou stěnu. Jako třeba teď na Dawn Wall v Yosemitech.“

Pouze klasické alpské horolezectví Adama Ondru příliš neláká. Chybí mu tam kreativita na skále. „Když jdete na osmitisícovku normálkou, je to prostě jenom dupání do kopce,“ usmívá se. „Samozřejmě to nijak nesnižuju, ale mě baví hlavně lezení po skále.“

Opičí index a lezecká intuice

Jaké vlastnosti musí mít takový lezec, aby zažíval pocity, o kterých Adam Ondra mluvil? Aby se cítil lehký, ve stavu beztlíže? Aby vytvořil umělecké dílo?

Příroda mu musí nadělit správný poměr výšky a váhy, i když výjimky potvrzují pravidlo. „Záleží na souhře celého těla, hodně důležitá je síla prstů,“ vysvětluje Adam Ondra. „Protože nějak se za ty chyty, které jsou často opravdu malé, udržet musíte. Ale to není všechno – musíte umět zapojit všechny svalové partie na těle tak, abyste si pohyb co nejvíc ulehčili.“

Podle Adama Ondry také záleží na jakési otevřenosti mysli, ochotě učit se nové věci. „Myslím, že jednou z mých předností je lezecká intuice,“ říká. „To je něco, co se naučíte jen tím, že pořád jen lezete a lezete. Vyložení fyzicky nad ostatními nevynikám, ale vím, jak si to co nejvíc usnadnit. Samozřejmě v rámci pravidel hry.“

Pak je tady pojem „opičí index“. Nesouvisí s výškou IQ, ale s poměrem výšky lezce a rozpětí jeho rukou. „Na lezení je zájima-

vé, že při svých 185 cm a 68 kg dokážu závodit se závodníky, kteří měří 160 cm a váží 40 kg,“ vysvětluje Adam Ondra. „Obojí má své výhody a nevýhody. Je dobré být malý a zároveň mít dlouhé končetiny, takže dosáhnete daleko. Anebo být vysoký, třeba jako já, a poměr výšky a rozpětí rukou, opičí index, mít plus minus stejný.“

Opičí index je rozpětí rukou minus výška. Adam Ondra má opičí index plus jeden centimetr, což je průměrná hodnota, většina lezců má opičí index v plusu. A co se stane, když je opičí poměr vyšší? „Pokud

**Lezec není hokejista nebo fotbalista. Nemůže počítat s tím, že bude už na ligo-
vé úrovni brát ohromné peníze. V tomhle sportu tolik peněz není. Dělá se s láskou a většinou prodělečně.**

jste vysoký a ještě máte vysoký opičí index, tak se vám chyty, které se berou zespoda, takzvané spoďáky, hodně špatně berou, protože máte příliš dlouhé páky. Výhoda, že dosáhnete dál, je vykoupena tím, že se daleko víc nadřete.“

Šestiletý závodník s pohárem

Jak se vůbec člověk dostane ke skalám a k lezení? Většinou je tahle cesta přirozená, stejně jako v případě Adama Ondry. „Moji rodiče lezli, sami se při lezení poznali,“ vypráví. „Odmala jsme jezdili do skal, na lyže, na kolo, stejně jako většina našich známých. Jako batole jsem si plácal bábovičky pod skalami, koukal se, co to tam rodiče dělají, a přirozeně jsem to chtěl zkusit taky.“

Svou první vylezenou stěnu si Adam Ondra už nepamatuje, byl ještě opravdu moc malý. „Pamatuju si až na své první závody v šesti letech,“ říká. „Byla to pro mě velká motivace, když jsem na svých prvních závodech dostal pohár, dal si ho

doma na policičku a chtěl mít vedle něj další poháry.“

Kromě pohárů za vítězství naplňují život lezců docela malé, ale přesto nesmírně důležité radosti. „Cítím obrovské uspokojení, když třeba přijdu v zimě do skal na nějakou jižní stěnu. Kolem už leží sníh, ale na té prosluněné jižní skále je teplečko,“ popisuje Adam Ondra. „Pak si vylezu nějakou cestu, která je pro mě třeba úplně lehká, vychutnávám si každý pohyb. Je to velký pocit svobody, i třeba z toho důvodu, že jsem na místech, kam se moc lidí nedostane. V ten moment bych chtěl zastavit čas.“

Úplně jiný psychický zážitek je pak lezení na extrémně obtížné umělé stěně. „Nejde už o požitek z pohybu, ale o absolutní soustředěnost,“ pokračuje Adam Ondra. „Tě člověk dosáhne v případech, že něco umí dokonale. Je to jako oddělení mysli od těla, čisté uspokojení z vlastního výkonu. Mám cíl, tvrdě jsem na něm makal a ten cíl se mi splní.“

Jak se uživit lezením

Lezec není hokejista nebo fotbalista. Nemůže počítat s tím, že bude už na ligo-
vé úrovni brát ohromné peníze. V tomhle sportu tolik peněz není. Dělá se s láskou a většinou prodělečně. Často jde spíš o životní styl než o výkon. „Pokud je člověk jeden z nejlepších na světě, lezením se užívá docela pohodlně. Pokud je ale třeba druhý nejlepší v republice, už to podle mě na uživení nestačí.“

Ačkoliv je Adam Ondra v absolutní světové špičce dlouho, široká veřejnost ho začala vnímat až v posledních měsících po oslnivém výkonu na stěně Dawn Wall.

„Rozhodně to byl můj mediálně nejviditelnější výkon,“ usmívá se. „Přitom nemůžu říct, že by ten výkon byl pro mě hodnotnější než titul mistra světa nebo vylezení extrémně těžké krátké cesty obtížnosti 9b+. Ale Dawn Wall mě proslavil nejvíc. Určitě hraje roli i ten zajímavý příběh okolo. Lidi třeba zaujme, že se tam ve stěně spí v závěsném stanu. O zdolání Dawn Wall se dá povídat snadněji než třeba o závodech na umělé stěně, ze kterých jsem si odvezl zlato.“

Tisíc metrů za osm dní

Nocování v kolmé stěně vypadá na fotografiích jako skvělý zážitek, rozhodně to ale není nic pro slabé povahy. Přesto je takový bivak podle Adama Ondry napros-

Dawn Wall, El Capitan

Je považována za nejtěžší velkou stěnu (bigwall) na světě. Poprvé byla volně přelezena v lednu 2015, což bylo považováno za obrovský zlom v historii lezení. Tommymu Caldwellovi a Kevinu Jorgesonovi, kteří přelez po 19 dnech ve stěně dokončili, gratuloval i prezident Obama, byli oslavováni i v mainstreamových médiích.

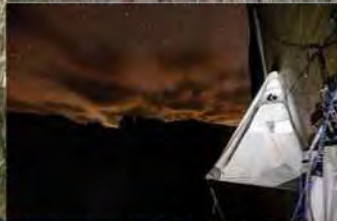
V boji o medaili na posledním mistrovství světa se v hlavní disciplíně jako jediný dostal až k poslednímu chytu finálové cesty.

DOBRODRUZI
ADAM ONDRA

Adam Ondra se svým týmem po úspěšném přelezu Dawn Wall.

Ta stěna budí ohromný respekt. Vylézt ji se podaří jen těm absolutně nejlepším lezcům. Adam Ondra je jedním z nich.

Dawn Wall, El Capitan

to bezpečný. „Závěsnou plošinu si nikdy nevěšíte za něco, čemu nevěříte, navíc si vevnitř nikdy nesundáváte lezecký úvazek,“ vypráví. „I kdybyste se náhodou ve spánku nějak nešikovně přetočil, pořád jste na laně.“

Jak tedy ta slavná cesta probíhala? Adam Ondra zdolal Dawn Wall volným přelezem jako tzv. single push, což znamená přelez bez přerušení, pouze s nutným nocováním ve stěně. „Volné lezení znamená, že se nahoru člověk dostává jen vlastní silou za pomoci chytů a nerovností, které samotná skála nabízí,“ vysvětluje Adam Ondra. „Jistíci pomůcky se používají jen pro jištění před pádem.“

Tento styl se mezi lezci považuje za čistší a hodnotnější. Nejde jen o to, že něčeho dosáhnete, ale především jak toho dosáhnete. Je to něco jako vylézt na osmitisícovku bez kyslíku.

Samotná stěna Dawn Wall je vysoká necelých tisíc metrů. Adam Ondra na překonání této vzdálenosti potřeboval osm dní, prvolezci Tommy Caldwell a Kevin

Jorgeson dokonce devatenáct dní. Laikovi se proto vnučuje otázka, co na té skále vysoké necelý jeden kilometr proboha tak dlouho dělali.

„Bylo to tak těžké, že jsem musel mezi jednotlivými úseky dlouho odpočívat,“ popisuje Adam Ondra. „Vylezl jsem třeba třicet metrů za deset minut a pak jsem půl hodiny odpočíval. Pak jsem vylezl další úsek, půl hodiny odpočinek. Po dalším úseku jsem pak třeba odpočíval celý den. Kdybych měl dostatečnou výkonnost, abych to vylezl v podstatě bez odpočinku mezi jednotlivými úseky, což asi teoreticky možné je, dala by se tahle stěna zvládnout i za dvacet hodin.“

Ta nejtěžší výzva

Kam ještě může lezec formátu Adama Ondry dojít? Jedna výzva by tu byla. Výzva všech výzev. Výstup s obtížností 9c. Cesta s takovou obtížností zatím neexistuje nikde na světě, proto ji Adam Ondra sám udělal a teď ji zkouší.

Hlavním cílem pro rok 2017 je proto

samozřejmě právě tato cesta s pracovním názvem Project Hard a s obtížností 9c. Nachází se v Norsku v oblasti Flatanger. Po úspěšném vylezení by šlo o vůbec nejtěžší vylezenou cestu světa.

„Dobré počasí tam začíná někdy na konci dubna, mám čas zhruba do října to zkoušet,“ plánuje Adam Ondra.

Aktuálně nejtěžší přelezená obtížnost je 9b+. Na světě jsou momentálně tři cesty v této obtížnosti a všechny jako první vylezl právě Adam Ondra. Jen jednu po něm zopakoval Američan Chris Sharma. ■

Adam Ondra (5. února 1993, Brno)

Český lezec, dvojnásobný mistr světa v lezení na obtížnost a jednou mistr světa v boulderingu. Už ve dvanácti letech se zařadil mezi deset nejlepších světových lezců na obtížnost, deset let vede žebříčky skalních lezců. Světová média ho nazývají českou senzací sportovního lezení.

Ondřej Kolář

SRANDA MUSÍ BÝT

Sympatický třicátník je nejmladším pražským starostou. Ondřej Kolář (32), který šéfuje šesté městské části, je profesí právník. Absolvoval Fakultu právnickou Západočeské univerzity v Izni, mediální studia na FSV Univerzity Karlovy a International Legal Studies na Washington College of Law. Pracoval v University of New York in Prague, v ČEZ a advokátní kanceláři DLA Piper. Byl tajemníkem Karla Schwarzenberga. Je svobodný, s partnerkou má dva syny (2 a 3 roky).

?

Pane starosto, na úvod si dáme pár rychlých otázek na zahřátí, takový rozstřel. Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Srncí svíčková s knedlíkem od babičky. Těch knedlíků šest!

Jaký jste naposledy viděl film?

Tajný život mazlíčků.

Kterou hudbu jste dnes poslouchal?

Desku And Justice for All od Metaliky.

A jakou čtete knihu?

Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet.

Jaká je podle vás ideální žena?

Moje partnerka. Až po ní Cindy Crawford.

A ideálně strávená neděle?

V klidu doma s Albertem a Davidem Kolářovými, tříletým a dvouletým pérem, které mám nejradši ze všeho.

Které sporty máte rád?

Jsem sportovní antitalent, co je kulaté a letí, to nechytím. Ve dvanácti letech jsem začal víceméně náhodou veslovat. To mě hodně chytilo, a dokonce jsem nastoupil na sportovní gymnázium, kde jsem ale byl jediný veslař. Pořád se mě ptali, jestli je veslování to, co dělá Martin Doktor, a já odpovídal ne, vesluje Václav Chalupa. Ve skříni mám sbírku medailí z různých mistrovství, ale nejsem žádný Ondra Synek. Jiný sport jsem závodně nedělal. Poslední dva roky se vůbec nehýbu. To minimum volného času, který mám, trávím hlavně se svými dětmi. Třeba mě jednou naučí hrát i ten fotbal.

?

A teď vážněji. Jste nejmladší svého druhu v Praze. Jak se člověk stane ve třiceti starostou?

Byla to souhra okolností. Kdybych kandidoval kdekoli jinde, asi by to takhle nedopadlo. Praha 6 je totiž dost specifická, konzervativní a ze všech pražských částí ta nejvíc pravicová. Dlouho tu neomezeně vládla ODS, která se navíc společně s ČSSD dopustila řady zásadních přehmatů. Do nebe volající byla například aféra s Key Investments, kde radnice nakoupila rizikové dluhopisy za víc než čtvrt miliardy korun a na bizarní transakci prodělala 136 milionů. To jsou například tři nové moderní mateřské školy. Lidem už došla trpělivost a řekli dost! Tehdy se jako jediná další významná pravicová strana logicky nabízela TOP 09. Byl jsem zkrátka ve správnou chvíli na správném místě. To by samo o sobě ale samozřejmě nestačilo. Rozhodla především kvalitní kandidátka, kterou jsme dokázali nabídnout. Nebyla to žádná hurá parta, ale skupina zajímavých, kvalitních lidí, kteří ve svých oborech něco dokázali. Viděli ve mně nezkorumpovaného odhodlaného kluka, který toho sice zatím moc nedokázal, ale má jasný cíl – očistit a čestně a s pokorou vést radnici. A voliči, kterých si za tu odvahu vážím, byli pro.

?

Už dva roky působíte v komunální politice. S čím jste do ní šel? A co dál?

Moje krédo bylo a je, že politika se dá dělat slušně, s pokorou a hlavně bez postranních úmyslů. Beru ji jako službu, jako

něco, co mám od lidí propůjčené a podle toho se k tomu musím chovat. To je samo o sobě obrovská výzva a odpovědnost. Chce-li člověk v politice uspět, musí se chovat jako šachový hráč, myslet několik tahů dopředu, zároveň ale uvažovat tak trochu chladnokrevně a mít na paměti, že je pořád „na ráně“. České politice bohužel chybí slušnost, nadhled a smysl pro humor. To jsou vlastnosti, kterých jsem si nesmírně vážil a vážím na svém bývalém šéfovi Karlu Schwarzenbergovi a kterých se snažím držet co nejvíc. Problém mnoha politiků je, že se berou tak strašně vážně, až už neumějí rozlišit realitu od nějakého jejich vlastního světa. Chovají se jako roboti, mluví – pardon – hovoří jako roboti a šíleně přeceňují význam toho, co dělají. Zajišťování úklidu hověnek opravdu není to samé jako rozhodování o použití jaderného kufříku... Co dál? Dál, když to půjde, samozřejmě rád v politice porostu a budu dokazovat, že i u nás se dá dělat slušně a poctivě.

?

Zmínil jste Karla Schwarzenberga. Jak se vám s ním pracovalo, jaký je doopravdy?

Karel Schwarzenberg je především velká osobnost. Má přirozenou autoritu, umí se chovat vždy a všude, je pohotově vtipný a dokáže si udělat srandu i sám ze sebe. Domluví se několika světovými jazyky a má obrovský přehled. K tomu používá v češtině výrazy, které mnozí už zapomněli, ale jeho mluvu krásně okoření. Ale je také pěkný vztekoun. Jakmile se mu něco

nezdá, dokáže pořádně „vypěnit“. Zároveň ale umí uznat chybu. Já si ho získal asi tím, že jsem se před ním nepodělal a uměl ho přesvědčit o tom, že mám pravdu já, a ne on. A také tím, že jsem zbytečně nemluvil, když nebylo třeba. Myslím, že škola politiky od Karla Schwarzenberga je něco, co mi dává proti mnohým jiným obrovskou výhodu.

❓ **A smysl pro humor? Myslíte si, že do politiky opravdu patří?**

Jistojistě. A nejen do politiky. Politika je zrádná v tom, že člověku může začít dávat strašně silný pocit moci. A ten, kdo to neumí brát s potřebnou dávkou humoru a nadhledu, je ztracen; začne o sobě mluvit v množném čísle a nevidí, že dělá něco špatně. Podívejte se na tuhle kancelář. Má 75 metrů čtverečních. To do jisté míry

umět poznat, kde sranda končí. Kontaminovaná voda, která ohrozí na zdraví 30 000 lidí, žádný humor není.

❓ **Co podle vás chybí Praze? A co chybí české politice jako takové?**

Praze chybí vize a lidé, kteří by ji uměli naplnit. A vizí nemyslím obsazená místa v nejrůznějších dozorcích radách, ale moderní město, které funguje pro své obyvatele a lidi, kteří ho navštěvují. Pro výstavní světovou metropoli, kam přijíždějí miliony turistů ročně, je prostě nepřijatelné, aby se 27 let po sametové revoluci nedostali z letiště do centra jinak než přečpaným autobusem nebo předraženým taxikem. Důsledky přešlapování na místě a polovičatých rozhodnutí vidíme všichni – aktivizovaná společnost, která zavrhlá politiky jako bandu

❓ **Žil jste v Norsku, Švédsku a Irsku, co vám pobyt v zahraničí dal?**

Především jazykovou výbavu. Mluvím anglicky a německy, rozumím několika dalším řečem. Můj otec, bývalý aktivní diplomat, s oblibou říkává, že právě díky pobytu v zahraničí se z člověka stane ten pravý vlastenec. Může totiž srovnávat a poznat, že se u nás něco dělá špatně, protože jinde to dělají lépe. A naopak: když u nás někdo na něco nadává – třeba na MHD, řeknu mu, neblázni, proti irskému je ten český systém skvělý. Tady alespoň víš, kam dojeďš.

❓ **V souvislosti se zahraničím se nabízí otázka směřující na vašeho otce – jaké to je být synem bývalého významného diplomata, který ovlivnil i naši domácí politiku a v poslední době se o něm**

něco vypovídá o tom, kdo ji nechal vybudovat. Když jsem se posadil za ten obrovitý stůl za námi, hned jsem udělal dvě věci: do předsálí jsem pověsil fotku prezidenta v nafukovacím člunu a do knihovny si dal cedulku s nápisem „Politické rozhovory zakázány“. Rekreační se Zeman způsobil strašlivě haló, opozice kvůli němu demonstrativně opouštěla jednání zastupitelstva, média hledala příčiny a vymýšlela důvody, já se jen smál. Jednoduchému žertíku se dostalo takové pozornosti, jakou si rozhodně ani nezasloužil. A zákaz politických rozhovorů? Některé návštěvy, když to vidí, koukají trochu zmateně. Jedním dechem ale dodávám, že člověk musí

neschopných nekňubů, kterým jde jenom o ta teplá místa. Z toho potom čerpají kdovíjaká hnutí, která by v normální spokojené společnosti neměla šanci. S lidmi je třeba mluvit, naslouchat jim a snažit se jim vyhovět. Ne za každou cenu, ale tolik, kolik to jde. A nechovat se arogantně. Prototyp politika u nás je nafoukaný arogantní mamlas, který vám vysvětlí i to, že si špatně utíráte nos, a to všechno pěkně v teple jeho kanceláře. Špatně. Dojít za lidmi na to místo, kde si stěžují na problém, probrat ho s nimi, usmát se, to je něco, čím si je získáte, a mnohem snáz se pak i vysvětluje, že opravdu nemůžete udělat všechno tak, jak by chtěli.

mluví jako o jednom z možných kandidátů na prezidenta? Podporujete to?

Člověka to vybudí, o tom žádá. Ale stejně jako jsem mluvil o knížeti, tak mohu prakticky to samé říct o otci – takovou školu, jakou mám od něj, mi může leckterý konkurent blbě závidět. Otec je neuvěřitelně houževnatý a pilný člověk, má potřebu neustále se vzdělávat a posouvat kupředu. Samozřejmě má své mouchy, ale umíme si o nich promluvit. Já s bratrem jsme pro něho partneři, se kterými se radí i třeba o své případné kandidatuře kamkoli. A já samozřejmě jakoukoli jeho kandidaturu podpořím, když mu to dovolí jeho žena, naše maminka.

Jaká byla nejlepší rada, kterou jste v životě dostal?

Jsou dvě a obě od mého otce. První, orel much nelapá, zní možná trochu nafoukaně, ale člověka dokáže správně nasměrovat a často mu i usnadnit práci. Druhá je jednodušší - keep smiling. ■

Trh Cukidži

tradice versus olympiáda

Pátého ledna letošního roku oznámila agentura AP, že majitel sítě japonských suši restaurací Kijoši Kimura vydražil tuňáka o váze 212 kilogramů za 74,2 milionu jenů, což se v přepočtu rovná 16,3 milionu korun. Stalo se tak tradičně na nejslavnějším rybím trhu světa Cukidži (Tsukiji), který se nachází poblíž stejnojmenné stanice tokijského metra.

I když pan Kimura ani zdaleka nepřekonal vlastní rekord z roku 2013, kdy za tuňáka o hmotnosti 220 kilogramů zaplatil takřka 40 milionů korun, mohl být se svým dražebním triumfem spokojen. Stal se totiž už po šesté vítězem poslední úvodní dražby nového roku pořádané na Cukidži. Přestože Japonsko mimořádně dbá na své tradice, zdá se, že v této chvíli přítomnost vítězí nad slavnou minulostí. Jedno z nejslavnějších a turisty hojně vyhledávaných míst Tokia by proto mělo ustoupit silnici budované u příležitosti olympiády, která se v japonské metropoli uskuteční v roce 2020. Kijoši Kimura měl navíc štěstí, protože podle původních záměrů tokijské radnice měl být rybí trh přesunut na nové místo už v listopadu 2016. Termín stěhování byl však posunut, protože nové útočiště nesplňovalo nezbytné hygienické podmínky.

Živelním pohromám navzdory

První trh v japonské metropoli, která nesla do roku 1870 název Edo, byl vybudován za účelem zásobování potravinami. Jeho stavitelem a prvním majitelem byl Ieja-

su Tokugawa, který získal ke spolupráci věhlasné rybáře z Ósaky. Ryby se neprodávaly v prostorách zámku, ale na trhu poblíž mostu Nidžúbaši.

V srpnu 1918 zmítaly země vycházejícího slunce „rýžové bouře“. Stěžejním důvodem protestů, kterých se účastnilo přes sto měst celého císařství, byl nedostatek potravin. Po neúspěšném pokusu potlačit povstání vojenskou cestou vládě nakonec nezbylo nic jiného než začít budovat potravinová centra. První byla na řadě velká města. Na jaře 1923 byl na základě vládního nařízení uveden do provozu Centrální trh v Tokiu. Bohužel 1. září téhož roku postihlo Japonsko ničivé zemětřesení, při němž bylo centrum Tokia včetně rybiho trhu Nidžúbaši takřka srovnáno se zemí. Když se v té době nepříliš funkční císařství vyrovnalo s následky živelní pohromy, bylo rozhodnuto přemístit trh do čtvrti Cukidži. Zároveň vyrazili japonští experti na starý kontinent pro inspiraci, ale vzhledem ke specifičnosti rozsahu trhu se vrátili s nepořízenou. Nakonec vsadili na kruhový tvar. Jak se později ukázalo, bylo to prozíravé rozhodnutí: kruh vyhovuje náročným logistickým požadavkům trhu, kde se dnes každý den otočí 20 000 kamionů. V roce

Kijoši Kimura

se letos při poslední dražbě na rybářském trhu Cukidži stal už po šesté jejím vítězem.

1935 bylo gigantické tržiště slavnostně uvedeno do provozu.

Trh Cukidži má 223 000 metrů čtverečních a dělí se na vnitřní a vnější. V tom prvním provozuje 900 licencovaných obchodníků stánky, konají se v něm aukce a zpracovávají ryby. Vnější trh se skládá z obchodů s nejrůznějším sortimentem a bezpočtem suší restaurací. Přestože trh proslavily především ryby a plody moře, v jeho prostorách se například prodává několik stovek druhů ovoce. Denní obrát činí 1,8 miliardy jenů, přičemž 100 jenů se rovná asi 22 korunám. Před třemi lety činil roční obrát 600 miliard jenů, tedy 5,9 miliardy dolarů. S fungováním trhu je spojeno 60 000 pracovních míst.

Jeho veličenstvo tuňák

Výjimečnost trhu Cukidži se odvíjí od skutečnosti, že Japonci jsou světovými premianty v konzumaci ryb. Zatímco celosvětový roční průměr činí 19 kilogramů na osobu, obyvatelé císařství spořádají během roku 27 kg ryb a mořských plodů. V jejich útrebách pak končí 80 procent tuňáků ulovených ve všech v mořích a oceánech. Na trhu se denně obchoduje s víc než 400 druhy plodů moře, levnými řasami počínaje, exkluzivním kaviárem konče. Ročně se zpracuje a prodá 700 000 tun rybiho masa.

rii, je známo místo lovu a jméno plavidla. Časnému začátku fungování Cukidži odpovídá i „pracovní doba“. Většina obchodníků má vyděláno kolem jedenácti hodin, hodiinu po poledni trh zavírá.

Vsad'te na včasnou rezervaci

Aukce tuňáků představují vyhledávanou turistickou atrakci. Proto je dobré se předem zaregistrovat na specializovaném webu. Přesně tak, jak to neučinil úspěšný blogger Petr Vápeník při své návštěvě Tokia. „Aukce začínala v pět, takže jsem si přivstal, vzal fotoaparát a vyrazil. Dokonce jsem si předem zjednal taxíka, protože metro ani jiný druh hromadné dopravy v Tokiu tak časně ráno nefungují,“ vzpomíná Petr na svou návštěvu rybiho trhu a nepříjemné pocity, které se dostavily při pohledu na tabuli pravící, že rezervace byly ukončeny. Náš cestovatel však nerezignoval a přemístil se do prostor vnitřního trhu, kde nezúčastněné osoby nemají co pohledávat. „Byla to výprava na vlastní riziko, protože jen přejítí křižovatky se pro člověka neznalého místního provozu a zvyklostí rovná boji o přežití. Areálem tržnice totiž zběsile poletovaly malé dopravní prostředky, jakési „ještěrky“, které podle prazvláštních pravidel neustále překvapivě rychle vozí

pány. Někteří rybáři totiž bývají na lidi zvenku docela nevrlí. Ale i to patří k japonské mentalitě. Gaidžinovi, tedy cizinci, místní odpustí leccos z toho, co by u krajanů netolerovali.“

Aukcím vládne Tuna King

Tuňákové aukce se na trhu Cukidži konají každý pracovní den od 5.25 do 5.45 a od 5.50 do 6.10 hodin. Během obou bleskových dražeb se prodá denně 200 tun ryb. Jestliže všemocní inspektoři z tokijského magistrátu z nějakého důvodu nerozhodnou o uzavření trhu pro veřejnost, může se každé aukce zúčastnit maximálně 60 návštěvníků, přičemž rozhoduje rychlost přihlášky. Také proto je řada aukcechtivých na místě už ve tři ráno. Pro účastníky dražeb jsou připraveny různobarevné vesty. Vzhledem ke zmiňované noční nefunkčnosti tokijské hromadné dopravy (metro začíná provoz ve čtyři ráno) doporučuji cestovní průvodce pobyt v některém z blízkých hotelů. Nejčastěji jsou v této souvislosti zmiňovány Bussines Hotel BAN a Ginza Capital Main Hotel. U obou se ceny pohybují v rozmezí 70 až 75 dolarů za noc.

Pro případné zájemce je dobré vědět, že vzápětí po vylovení musí být tuňák hluboce zamražen v roztoku slané vody, aby se

Jak napsal Robbie Swinnerton, novinář z listu Japan Times, je Cukidži výraznou součástí japonské kulturní tradice. Jeho přesunem ztratí nejen Tokio, ale i celé Japonsko část vlastní identity.

Pracovní den začíná na trhu Cukidži (výjimku tvoří neděle, svátky a některé středy) ve tři ráno. V tuto dobu začínají letadla, lodi i nákladní auta svážet zboží z celého světa. Velké pozornosti se těší především vykládka mražených tuňáků, kteří se stávají objektem aukcí. Nejdřív se stanoví vyvolávací cena, pak přijdou na řadu dražby, kterých se můžou účastnit jen licencovaní obchodníci. I když ceny tuňáků dosahují mnohdy až astronomických výšek, většinou se jedná o oboustranně výhodný obchod. Vždyť miniaturní plátky masa z tuňáka s patřičným obsahem tuku se v Tokiu prodávají v přepočtu za 440 korun za kus. Ještě lepší zhodnocení tuňákové investice pak představují suši a sušimi. Máme-li věřit materiálům z oficiálních stránek trhu, každý tuňák má svou histo-

něco odněkud někam a jsou velmi mrštné. Obrát o 180 stupňů zvládne ještěrka skoro na místě, takže se musí neustále kontrolovat, aby se to, co před chvilkou jelo ve stejném směru, najednou střelhibitě neotočilo a neřítlo se přímo na vás.“

Ve snaze zavést přátelskou konverzaci se Petr přepřel jednoho z rybářů, co to má v ruce. Dostalo se mu odpovědi, že je to ryba. Když se pak snažil debatu rozvést udiven zabarvením dotyčné ryby, dostalo se mu odpovědi, že ryba má stejnou barvu jako vždycky. „Moc jsme si sice nepovídali, ale rybáři moji přítomnost akceptovali, což se dalo považovat za dílčí vítězství. Bylo zřejmé, že když nebudu moc otravovat, budou zkušení chlapi v hlinách a gumových zástěrách v klidu. Měl jsem štěstí, protože jsem nejspíš narazil na vstřícné

v maximální možné míře zachovala jeho nutriční a chuťová hodnota. Teplota tuňáka je tak minus 18 až 21 stupňů Celsia, čemuž odpovídá i klima v místě dražby. Proto se v každém ročním období doporučuje zimní bunda. Zakázány jsou žabky, lodičky a obuv na vysokém podpatku. Dále není povoleno nosit do místa dražby potraviny. A protože se čekací doba může protáhnout i na několik hodin, není marné vzít si tablet, případně knihu. Pořizování obrazového záznamu je povoleno, nulová tolerance ale panuje pro použití blesku.

Aukcí se mohou aktivně účastnit jen licencovaní obchodníci, většina z nich jsou majitelé obchodů či restaurací. Těm vévodí Kijoši Kimura, který v lednu už pošesté vyhrál první, tedy nejprestižnější aukci nového roku. „Řekl bych, že ryba je trochu

předražená, na druhou stranu ale vypadá opravdu dobře a moji zákazníci mají právo na to nejlepší, co je právě na trhu," řekl muž přezdívaný Tuna King o aukci, během které vydražil víc než dva metráky vážícího tuňáka asi za 16,3 milionu korun. „Občas se někde dočtu, že při tak vysokých cenách není možné ani pokrýt náklady, ale já vím, co dělám.“

Po transportu k novému majiteli se tuňák manuálně rozmrazí a pásovou pilou naporcuje na několik kusů. Následuje tepelná úprava, nejčastěji za použití páry. Je to náročný proces, který má přímý vliv na kvalitu finálního produktu. V této fázi ztrácí tuňák zhruba 25 procent vody obsažené v mase. Po ukončení tepelné úpravy přichází na řadu nejpodstatnější část v podobě filetování speciálním dlouhým nožem. Asi nemá cenu zdůrazňovat, že mistři „kráječi“ musí postupovat s precizností brusičů diamantů.

Boj o Cukidži

V listopadu 2016 se měl trh stěhovat do nových prostor vzdálených dvě míle jižně od Tokijského zálivu. Starostka Tokia paní Juriko Koike však vydala rozhodnutí, na jehož základě bylo stěhování odloženo. Na místě nového trhu se totiž našly toxiny. Hladiny benzenu, arzenu a kyanidu výrazně převyšovaly standardy, hladina rtuti pak byla ve srovnání s normálním stavem sedminásobná. Zmiňovaná fakta vyděsila nejen desítky tisíc lidí, jejichž obživa závisí na fungování obřího trhu. Až dosud se totiž „Made in Cukidži“ rovnalo stoprocentní záruce kvality a zdravotní nezávadnosti. A do toho najednou toxiny! Navíc v době, kdy poptávka mezi zákazníky, především z Číny a Jižní Koreje, po kva-

Největší rybní trh by měl skončit kvůli výstavbě silnice u příležitosti olympiády, která se bude v Tokiu konat v roce 2020.

litních rybách rapidně narůstá. A Japonci na základě katastrofy jaderné elektrárny Fukušima dobře vědí, jak snadno lze přijít o těžce vydobytou dobrou pověst.

Zastánci setrvání trhu na původním místě zavětřili šanci a pustili se do boje. V dubnu loňského roku byl mezi místními obchodníky proveden rozsáhlý průzkum s jednoznačným výsledkem. Z 247 dotázaných obchodníků jich chtělo změnit adresu pouhých devět!

V polovině ledna letošního roku zaznamenali ochránci Cukidži další významný

úspěch. Do prostor trhu zavítala starostka, která si našla dokonce čas na tuňákovou aukci. Pravda, během své návštěvy Juriko Koike neposkytla žádné konkrétní vyjádření o budoucnosti, případné ledy však byly prolomeny.

Jak napsal Robbie Swinnerton, novinář z listu Japan Times, je Cukidži výraznou součástí japonské kulturní tradice. Jeho přesunem ztratí nejen Tokio, ale i celé Japonsko část vlastní identity. Souboj tradice versus olympiáda pokračuje. Uvidíme, kdo s koho.

A black and white close-up portrait of a man with a beard and mustache, wearing dark-rimmed glasses and a dark suit with a striped tie. He is looking slightly downwards and to the left. The background is plain white.

Rapper

James Cole

„Není nutné cpát furt
do světa nějaké umění...”

Je úplně jedno, kdo je váš oblíbený zpěvák nebo muzikant. Koukáte na něj na pódiu během koncertu, závidíte mu, jak ho všichni žerou. A vůbec vás nenapadne, kolik neviditelných proher a pádů už má za sebou. Nejde o provařený chlast nebo drogy – ve hře můžou být jen věčné pochybnosti, nesplněné ambice. Sny. Nutnost jet v rozjetém rychlíku tohohle byznysu, protože vyskočit už nejde. Ale taky vášně k hudbě, vášně ke slovům. Vášně k životu. Seznamte se s jedním z nich. Ikona české hipopové scény JAMES COLE.

Hiphop stvořila ulice. Chudoba, násilí, války gangů. A pocit, že když už s tím nemůžu nic udělat, můžu o tom aspoň zpívat a křičet. Rapovat. Všechno to začalo v newyorském Bronxu v polovině 70. let. Vypadal jinak než dnes, všude to tam hořelo a hodně se tam střílelo. Byl plný gangů. Ve vybydleném a polorozpadlém Bronxu tehdy žili už jenom ti, kteří neměli kam odejít. Černoši a Portorikánci. A Jamajčani, kteří sem přinesli svůj typický způsob dýdžeingu, kdy se skladby na gramodeskách porůznu míchaly a vybízely posluchače k tanečním pohybům nebo k opakování hesel.

„Celá ta kultura se vyvinula ze spíkování během dýdžeingu,“ říká James Cole. „Ono to vlastně původně vzniklo jako party music. Až teprve na přelomu 70. a 80. let přišli Grandmaster Flash & The Furious Five a nahráli skladbu The Message, což byla vlastně první věc, která měla nějaký silný sociální komentář.“

Ještě v 80. letech byl hiphop výkřik ulice. Hněv a frustrace. V 90. letech se rebelství přetavilo do komerce.

Kašlat na kariéru

„U nás byl hiphop vždycky spojený s pouliční kulturou, se sígrovtvím,“ říká James Cole. „V jednom pytli s graffiti, s break-dancem, s hospodou, se specifickým pražským způsobem parties. Lidi do toho vkládali své příběhy. A stejně jako v Americe, i tady se z něj to původní vytratilo.“

Pro Jamese Colea je hiphop forma uměleckého vyjádření. Rytmického pracování s vokálním projevem, kdy není jasná hranice mezi tím, kdy už člověk zpívá, a kdy něco odříkává. „K hiphopu jsem se dostal tak, že mě na tom něco chytilo, něco mě vtáhlo. Tuhle muziku jsem začal přijímat

na začátku 90. let, byla pro mě součástí přílivu veškeré západní kultury po revoluci. Přišly kazety a cédéčka – Public Enemy, Beastie Boys, prostě se mi to líbilo. Bylo v tom něco svobodného. Proudil mnou nejen hiphop, ale třeba i tvrdé kapely, Prodigy, Rage Against the Machine.“

Tehdy ještě internet nebyl, člověk se k nahrávkám dostával tak, že mu je někdo půjčil na cédéčku. „Musel jsi vyloženě přijít k někomu, kdo je živý, z masa a kostí,“ usmívá se James Cole. „Vyměnit si s ním

že budu mít nějakou hudební kariéru, ani jsem o to prvních pár let nijak neusiloval. Jenom jsme u té kultury byli rádi. Chodili jsme na koncerty, na mejdany. Je v tom samozřejmě i kus nějakého exhibicionismu, chuti vylézt na pódium, účastnit se té atmosféry. Tak jsem se k tomu dostal.“

Když rapper startuje kariéru

„Vždy bude existovat rozdíl mezi uměním a zábavou. Umění je vyjádření a sebevyjádření, zábava je byznys. Pokud jsi skutečný umělec, to poslední, co tě na tomhle světě zajímá, je přemýšlení o penězích. O byznysu s tvým uměním. O touze ho prodat. Máš přece něco opravdu důležitého, co chceš říct!“

Tohle prohlásil off-broadwayský režisér Steve Josephson. Člověk z jiné branže, ale ze stejného města, odkud hiphop pochází. Měl by umělec tvořit bez ohledu na následky – materiální, kariérní, názorové? Co ztratil hiphop v okamžiku, když se z výkřiku ulice stal mainstreamovým žánrem?

„Hodně kapel má skvělé první desky a pak zahučí někde do háje,“ říká James Cole. „Je to i kvůli tomu, že v tu chvíli nastartuješ, ať chceš

nebo nechceš, něco jako kariéru. Dostaneš se pod spoustu různých tlaků, které ti můžou narušit tvou vlastní integritu a soustředění. Můžou tě hodit někam, kam by ses jinak nedostal. A nedejbože když máš na krku kámen obživy. Když se muzikou chceš uživit, musíš začít plánovat. A pak se začneš bát dělat kroky. Už to není výkřik, ale kompromis. Přemýšlení.“

...a pak to šlo do kopru

James Cole vydal loni na jaře zatím poslední desku Orfeus. První zásadní deska Toxic Funk vyšla v roce 2004. Od

kazetu, vyměnit si s ním cédéčko, nahrát si to. Takhle jsme se seznamovali.“

A tak taky vzniklo první uskupení kolem Jamese Colea, který si tehdy říkal Phat. Jmenovalo se K.O. Kru, později SuperCrooo. S partákem Hugem Toxxxem tehdy v roce 2004 vydal desku Toxic Funk, jednu z nejzákladnějších desek domácí hipopové scény.

„Mám pocit, že to tehdy bylo něco úplně jiného, než je dnes,“ vzpomíná James Cole. „Dnes je doba hodně cílevědomá, asertivní. Lidi od začátku přemýšlejí v rámci nějaké kariéry, cesty a úspěchu – my jsme opravdu jenom blbli. Nikdy jsem nepočítal s tím,

té doby se toho hodně stalo, hodně změnilo. „Začali jsme spontánně, s takovou psí rozverností,“ vzpomíná James Cole. „Byly to výkřiky, ale výkřiky dětí. Nemělo to tu váhu. Jenže se to chytilo, udělali jsme první desku Toxic Funk, a ta podle mě splňuje ty parametry, o kterých jsem mluvil. Dělalí jsme si, co jsme chtěli, a to bylo ono.“

Po první úspěšné desce se stalo to, co se stát muselo. Úspěch, koncerty, smlouva s velkým vydavatelstvím. „Samozřejmě jsme to neustáli a šlo to do kopru,“ pokračuje James Cole. „Protože jsme se zatnuli, ta situace nám nebyla příjemná. Zároveň nám dali nějaké prachy, a my jsme udělali takovou hrozně divnou až přetmnělou psychotickou desku České Kuře: Neurofolk. Byla odlišná od Toxic Funku, lidi to nechytlo.“

V SuperCrooo zavládlo napětí, úspěšná dvojice Hugo Toxxx a James Cole se de facto rozpadla, oba pokračovali po vlastní ose. „Od té doby, od roku 2006, se z toho skrže více či méně úspěšné pokusy snažím vyhrabat a dostat se zase zpátky někam, kde jsem byl. Což znamená dělat věci, jak je dělat chci. A dělat je tak, aby mě to bavilo,“ říká James Cole.

„Prostě půjdu a najdu si práci...“

S poslední deskou Orfeus je James Cole zatím nejspokojenější, protože se mu podařilo, jak říká, od toho všeho odlepit a udělat něco, co chce sám. Něco, co mu udělá radost. „Chci na téhle cestě pokračovat. Dlouho jsem se trápil. Dlouho jsem byl vystresovaný a teď si zařizuji život tak, abych už nebyl skřípnutý. Ale je to bizarní, protože pak na sebe koukám a říkám si – kdysi mě tohle všechno bavilo. A najednou tady čumím a mám stres, lezou ze mě polovičaté věci, které netěší ani mě, ani publikum. To přece není nutné furt cpát do světa nějaké umění. Prostě půjdu a najdu si práci. To není žádná moje povinnost. Proč jsem tady? Proč to dělám?“

I polomrtvá ryba vydělává prachy

Je to svým zvráceným způsobem vlastně obyčejný showbiznys. Znaky revolty,

hněvu a buičství povýšily na obchodní značku. Hip-hop je dnes globální byznys. Produkuje spoustu mladých černých milionářů, kteří nosí baseballku s rovným kšiletem, půlkilový zlatý řetěz na krku a kalhoty s rozkrokem proklaté nízkou.

„A pak se dostaneš do situace, kdy musíš posílat desku do oběhu jenom proto, aby ta loď nějak plula dál,“ říká James Cole. „Ono se může stát, že ti to vyjde. Ale taky se může stát, že inspirace vůbec nepřijde a ty odevzdáš nějakou polomrtvou rybu.“

Hlavním důvodem pro razantní změnu vizáže byla představa režiséra videoklipu k písni Orfeus ze stejnojmenné desky z roku 2016. Nový životní styl se mu nakonec zalíbil.

Kdo je James Cole

Daniel Ďurech *1984

- Kolem roku 1998 založil (pod nickem Phat) s Hackem (Hugo Toxxx) formaci **K.O. Kru**.
- V roce 2002 vydal sólové album **Frekvence P.H.A.T.** S Hugem Toxxxem vytvořil i kultovní uskupení **SuperCrooo**, jemuž vyšla alba **Toxic Funk** (2004), **České Kuře: Neurofolk** (2005) a první české rapové 2CD **Dva Nosáči Tankujou Super** (2007).
- O rok později vydává James Cole spolu s Orionem z PSH album **Orikoule**.
- V roce 2009 mu vyšlo CD **Kapitán Láska**, které připravil spolu s bývalým kytaristou Support Lesbiens Yardou Helešicem a nestorem českého hip-hopu Ristem Sokolovským, poté **Halucinace ze třetího patra** a v roce 2013 **Moby Dick**.
- Posledním albem je **Orfeus** z roku 2016.
- Studoval překladatelství a tlumočnictví, dnes je studentem filozofie na Karlově univerzitě. Nejblíže má ke směrům 19. a 20. století, zajímá jej například fenomenologie představovaná Martinem Heideggerem nebo Edmundem Husserlem.

Dvě tváře drsného rappera

Album Toxic Funk, které stvořilo kult SuperCrooo i Jamese Colea, tehdy v roce 2004 málem nevyšlo. Vydavatelství se nelíbilo, že je na desce příliš vulgárních textů. A ty se rozhodně neomezily jen na první album. James Cole ale má vedle pózy drsného rappera i druhou tvář – studoval překladatelství a pak filozofii na Karlově univerzitě. Je to rozpor, schizofrenie, nebo stylizace?

„Ani jedno z toho,“ odpovídá James Cole. „Je to jenom nějaký kus člověka a není to ani celá pravda o něm. Stejně jako naše povídání tady není žádná celá pravda o mně, je to jenom další obrázek. Co se týče hudby, prošel jsem nějakým vývojem a dnes mi není úplně příjemné to, co jsem dělal před pěti lety. Není mi příjemné se k tomu vracet, hrát to na koncertech a být s tím spojovaný. Ale co může člověk dělat. Musí v tom pokračovat, táhne to za sebou.“

Vysekat se do archetypu řeckého válečníka

James Cole byl v dobách legendárních SuperCroo podle dobré tradice slavných amerických hiphoperů poněkud... velký. Sám o tom zpívá v písni Luzr:

„Válení na posteli je můj sport / sem mistr světa podobných sort / Na břicho mi narostl slaďoučký dort / vstávat, něco dělat to je samomort.“ Pak se ale něco stalo. V roce 2016 přišla deska Orfeus, k ní stejnojmenný klip a v něm svalnatý a vysportovaný rapper James Cole, dříve typický hithoperský ... ehm tlouštík.

„Bylo to právě kvůli tomu klipu,“ usmívá se James Cole. „Režisér měl nějaký záměr a říkal – nemůžeš tam vypadat jako Pomeje, to by bylo trapné. Tak jsem se kousnul a vlastně mě to i bavilo. Makal jsem s osobním trenérem a pomalu se začal měnit.“

Posilovna, pot a dřina. Správná výživa. Úplně jiný životní styl. „Ulítnout se na tom dá pěkně,“ směje se James Cole. „Do těla se ti dostávají všechny možné hormony, měníš se před očima. Máš pocit, že vládneš tělu, že se formuješ, děláš ze sebe sochu.“

Tvrď trénink trval půl roku, proměna byla dokonalá. Pak se vrátil staré problémy se zády a bylo po cvičení. „Samozřejmě jsem začal žrát a je to furt dokola,“ krčí rameny James Cole.

1. místo

Nejlepší hotel v ČR
pro individuální
turistiku

TTG

**Travel
Awards
czech
2015**

ENJOY MAXIMUS LIFE

HOTEL MAXIMUS RESORT

Nechte se rozmazlovat

Pravá kombinace toho nejlepšího UBYTOVÁNÍ navržené podle zásad FENG SHUI, unikátní WELLNESS & SPA, naservírovaná SNÍDANĚ NA POKOJ, kulinářský zážitek při romantické večeři v jedné z našich RESTAURACÍ, romantický PÍKNÍK v přírodě, projíždku na KOLOBĚŽKÁCH po okolí Brněnské přehrady a mnoho dalšího. OBJEVTE U NÁS KOUZLO ODPOČINKU.

Z NAŠICH POBYTOVÝCH BALÍČKŮ SI URČITĚ VYBERETE !

OBJEDNÁVEJTE

WWW.MAXIMUS-RESORT.CZ

M: +420 774 750 002

E: REZERVACE@MAXIMUS-RESORT.CZ

HOTEL

RESTAURACE

KONGRES

EVENT

WELLNESS & SPA

SVATBY

SPORT

KDO NEDDLUŽÍ, NENÍ ČECH, HOP, HOP ...

Učebnice historie mluví o době bronzové a stříbrné, na internetu jsem se pak dočetl například o zlaté době pražských hospod. Je docela dobře možné, že až budou historici v některém z mnoha badatelských ústavů hodnotit dnešní časy, budou hovořit o DOBĚ DLUHOVÉ.

Jsem upřímně přesvědčen, že lze stěží najít příznačnější označení. Žijeme v zadluženém světě a v zemi, kterou dokáže její vláda zadlužit jak v časech na naše poměry nebývalé ekonomické konjunktury, tak v dobách krize. A stejně jako stát se chovají i domácnosti. Na konci září loňského roku zveřejnila Česká národní banka zprávu o zadlužení domácností a podniků u bank. Přestože jsou to jen dluhy vůči oficiálním bankovním subjektům, dosáhlo zadlužení domácností nemalé částky 1,398 bilionu korun, což je mimochodem víc než u zadlužení podniků – 1,019 bilio-

nu korun. Rovněž další čísla ze zprávy ČNB nebudí přehnaný optimismus. Ve srovnání s předchozím rokem stouplо zadlužení domácností jen u bank o 90 miliard, jen během září se naši spoluobčané zadlužili o deset miliard. Jak se ve zprávě dále praví, nejrizikovější skupinu tvoří mladí lidé do 24 let (!), přičemž dluhy nezvládá splácet až 16 procent z nich.

Významný segment reklamy

Čím to? Odpověď je jednoduchá. Stačí letmý pohled na internet, aby člověk nabyl dojmu, že ten, kdo si nepůjčuje, a tudíž

nedluží, jako by nebyl. Kyberprostorem se nesou hesla jako: „Půjčka ihned, bez poplatků a výhodně,“ nebo „Výhodná půjčka – Potřebujete nečekaně peníze?“ Některé půjčující instituce umějí přitvrdit, když sdělují: „Vánoce bez dárek se dětem nebudou líbit.“ Podobně to funguje i v televizi. Stačí vzpomenout na bývalého kuchaře, který dokáže vykouzlit lahodnou krmi z kůžiček, svého času v žoldu nejmenované nebankovní instituce. Nebo na hodného bankéře a jeho nerudný a natvrdlý protějšek. Případně na Marušku, která si půjčila na jahůdky pro nevlastní sestru a macechu, nebo na loupežníky mající vlastní podmínky.

Stav na poli rychlých půjček došel dokonce tak daleko, že největší světový internetový vyhledávač Google, jehož bossy nelze podezírat z přehnaného sentimentu, loni rozhodl o zákazu příjmu reklam na některé nebankovní půjčky a půjčky z kategorie „do výplaty“. Podle průzkumu Googlu totiž mohou zejména tyto půjčky vést k nesplacitelným dluhům, a patří tedy do stejné škatulky jako padělky či falešné léky na hubnutí.

Zatímco Google reklamu na rychlé půjčky zakázal, jeho český konkurent Seznam v reakci na toto rozhodnutí uvedl, že analýzu velikosti segmentu půjček jeho firma neprováděla. „V obecné rovině jsou ale půjčky a hypotéky významným segmentem internetové reklamy,“ sdělil Ondřej Křišica, manažer Skliku, reklamního systému Seznamu.cz.

Zemský ráj to napohled...

Podle odborníků stojí za zvýšeným zájmem o půjčky, rovnající se mnohdy až desetiletí trvajícím zadlužení, zvýšené sebevědomí českého občana. Média a politici se předhánějí v tvrzeních, jak se máme skvěle a bude ještě lépe. Stačí hodit do urny hlas se jmény kandidátů jediné správné strany. Psycholog Petr Moos

hovoří v této souvislosti o paradoxu, který lze na jednu stranu považovat za nemravný, na stranu druhou je z ekonomického hlediska výhodný. „Daňový poplatník slyší ze všech stran, že brát si hypotéku na domy a leasingy na auta je úplně normální. A když je ještě člověk neustále konfrontován s tím, že se má báječně a bude ještě líp, takže nemusí na konkrétní věc čekat, ale může si ji koupit hned, většina z nás po tom sáhne.“ Jak říká Petr Moos, nemají politici zájem na rozpočtové odpovědném poplatníkovi, protože zadlužený občan je pro stát paradoxně výhodnější. „Mám pacienta, manažera, kterému se daří. Vzal si hypotéku na dům, leasing na auta pro celou rodinu. Udělal to v okamžiku, kdy ekonomika šlapala a všude kolem sebe slyšel, jak zářná budoucnost nás čeká. Vůbec ale nepočítal s tím, že nic netrvá věčně,“ říká Petr Moos. „A tak mám před sebou najednou člověka úzkostlivého, depresivního, napůl vyhořelého, který začíná mít psychosomatické

„Člověk, který nikde nic nedluží, se může začít cítit v konfrontaci s okolím skoro nepatřičně.“

potíže. Bez obtíží se shodneme na tom, že je potřeba zvolnit tempo, protože sebe-destructivní styl je cestou do pekel. Pak se ale dotyčný zasekne, protože se dostal do dluhové pasti, a pokud se z ní chce dostat ven, nesmí polevit v tempu. Kdykoli se totiž někdo zadluží, tak i v okamžiku, kdy se mu daří, v něm zůstává lehká nejistota, co by se stalo, kdyby nastaly horší časy. Takže takovému pacientovi předepíšu antidepresiva, alespoň tímto způsobem podporuji farmaceutický průmysl...”

Kouzlo dluhového marketingu spočívá podle psychologa ve schopnosti nenabízet primární půjčky, ale vidinu toho, že něco, po čem toužím, můžu mít v konkrétním okamžiku. V takovém případě lze snadno podlehnout heslům o „výhodných“ půjčkách. „Jedná se o jednoduchý psychologický trik, který používají všichni. Jsme zahlceni informacemi o tom, kolik hypotečních úvěrů bylo poskytnuto, jak všechno funguje, bublina blahobytu současného i budoucího se nafukuje a nafukuje. Člověk, který nikde nic nedluží, se může začít cítit v konfrontaci s okolím skoro nepatřičně,“ konstatuje Petr Moos.

Užívej si, po nás potopa!

Nosný problém dneška spočívá podle Petra Moose v neochotě či neschopnosti nemalé části populace odložit uspokojení. Zároveň však u těch, kteří se zadlužují kvůli věcem nikoli nezbytným – klasickým příkladem jsou Vánoce či dovolené – odmítá hovořit o diagnóze podobné té, které se „těší“ například patologičtí hráči. „Spíš bych v této souvislosti hovořil o lehkomyšlném životním stylu. Věci, bez kterých se lze v praktickém životě dost dobře obejít, ale přesto se kvůli nim lidé zadlužují, patří do kategorie takzvaného statusového symbolu. Patrně je to u dětí, škol, mobilů, tabletů, nejrůznějších chytrých hodinek.“

Většina dlužníků má obranný psychologický mechanismus, na jehož základě si například nepřipouštějí, že dům, který považují za svůj, patří na základě hypotéky bance, auto leasingové či úvěrové společnosti. „Onen mechanismus potlačí nepříjemnosti, vsugeruje člověku, že to nevdá, nic se neděje. Ostatně je prokázá-

PRO CHVÍLE,
NA KTERÉ SE NEZAPOMÍNÁ..

www.zluva.cz

ŽLUVA
IMPOEXPO spol. s r.o.

no, že do čtyřiceti let se jen mizivé procento z nás zabývá vlastní konečností," říká Petr Moos.

Přes veškerá negativa života na dluh se českým domácnostem, které zvolily taktiku deficitních rodinných rozpočtů, nelze moc divit. Většina světa, v čele s USA, přežívá díky ekonomice poháněné tištěním nových peněz a nafukováním bublin. A politika takzvaného utahování opasků možná někoho oslovovala po dobu několika euforických týdnů konce roku 1989. Petr Moos k tomu říká: „Politici uvažují v časové relaci maximálně čtyř let. Potenciálním voličům ale nabízejí dlouhodobá řešení jejich ekonomické situace, například u hypoték se jedná o dvacet let. Politik uvažuje ve smyslu: Užívá si, po nás potopa.“

Ministr Pelikán, táta dlužníků

Nezpochybnitelným důkazem poslední věty Petra Moose je aktuální ministr spravedlnosti JUDr. Robert Pelikán. Zatímco dělníci z řad odborářů považovali svého času za otce svého bosse Richarda Falbra, mohou se dlužníci spolehnout na otcovskou péči rozvedeného jogína. Ostatně, už při svém nástupu do funkce pan doktor neskrýval, že svou pozornost hodlá zaměřit především na exekutory a insolvence. Obojí vykonává s patřičnou důsledností, a pomalu se mu proto daří vytvářet obraz dlužníka coby nebohého postiženého a oběti, zatímco věřitel je osobou takřka opovrženihodnou, která může být ráda, dostane-li během let zpět alespoň necelou třetinu z původně půjčené částky. „Bohužel se jedná o trend, který v posledních letech pozorujeme jak v politickém, tak mediálním diskursu. Pojem věřitel je ale mnohem širší. Může to být živnostník nebo zaměstnanec, kteří poskytli službu, odvedli práci, ale nedostali zaplacené. Spotřebitel, který neobdržel zaplacené zboží, rodič, který se domáhá výživného pro sebe nebo pro své dítě," vysvětluje Pavel Staněk z pozice prezidenta České asociace věřitelů (ČAV).

Pro lepší pochopení myšlenkových pochodů pana ministra nebude od věci přinést několik jeho pozoruhodných úvah. Doktor Pelikán lidem radí, aby si pokud

možno nepůjčovali. Jenže svými praktickými skutky spoluobčany k půjčkám nabádá s tím, že se o ně v případě nouze postará. Kdyby tomu tak nebylo, stěží by mohl pronést větu o tom, že vrácení 30 procent dluhu je vůči dlužníkovi nespravedlivé! Škoda jen, že pan ministr nenakládá s vlastními finančními zdroji stejně velkoryse jako s penězi věřitelů. Kdyby se rozhodl tak učinit, jsem ochoten při jakékoli půjčce z jeho strany vrátit okamžitě po realizaci transakce například 47 procent dlužné vypůjčené částky. Nebo možná i 55 procent, jakkoli to bude, alespoň z pohledu pana ministra, vůči dlužníkovi nespravedlivé. Já se s touto nespravedlností rád srovnám. Když už jsme u té spravedlivosti, je dobré vědět, že insolvenční zákon, jehož novelizaci pan ministr k radosti dlužníků připravil, stanovuje pořadí uspokojování takzvaných přednostních pohledávek.

**Ministru
Pelikánovi
se daří
vytvářet
obraz
dlužníka
coby
nebohého
postiženého
a oběti, zatímco
věřitel je osobou
takřka opovrže-
níhodnou...**

„Tyto pohledávky mají výhodnější pořadí a k jejich uspokojení dochází poté, co peněžní prostředky budou dostačovat na odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce, pohledávky věřitelů vzniklé za trvání oddlužení a zajištěné pohledávky věřitelů z úvěrového financování," říká Pavel Staněk. Do této vyvolené kategorie spadají pohledávky finančních úřadů, zdravotních pojišťoven. Jak vidno, státní moloch si své peníze pohlídá!

Mravnost nade vše

Zpět k „nemravnosti“ oněch 30 procent, které by měl dlužník podle současné legis-

lativy během pěti let věřiteli vrátit. Jak ukazuje praxe, řada dlužníků se v průběhu procesu oddlužení snaží mnohdy úspěšně optimalizovat své legální příjmy tak, aby pokryly jen nutnou část dluhu. O nemravnosti podobného jednání jsem se bohužel nikde nedočel. Přesto ministerstvo spravedlnosti zamýšlí zrušit „nemravnou“ hranici 30 procent. „V takovém případě se věřitelé v řadě případů nedočkají vůbec žádného plnění. Novela tak de facto povede k vyvlastnění majetku bez nároku na kompenzaci, což je podle našeho názoru v rozporu se základními principy právního státu," konstatuje prezident ČAV.

Vejde-li totiž podle Pavla Staňka v platnost novela insolvenčního zákona ministra Pelikána, nebude muset dlužník vůbec prokazovat jistotu, že během určitého období splatí věřitelům alespoň určitou poměrnou část svého dluhu, neboť současná, tolik „nemravná“ hranice 30 procent bude ze zákona odstraněna. Jediná suma, kterou bude muset dlužník ve výsledku zaplatit, může být nakonec jen odměna insolvenčního správce a částka za sepis návrhu na oddlužení.

V takovém případě se půjčování a nesplacení může pro dlužníky stát výhodným byznysem. Existuje konkrétní případ jisté dámy, která si nejdříve vzala několik úvěrů a pak vyrazila na několikaletý exotickou dovolenou. Po návratu podala žádost na oddlužení. Co dodat? Snad jen to, že občan, který se rozhodne dostát svým závazkům a řádně je splácet, se může v brzké době stát ohroženým druhem. Pokud se jím už nestal...

Komu to slouží?

Už římský filozof Seneca kdysi vznesl dotaz, komu konkrétní čin přináší prospěch. V tomto případě je odpověď nasnadě. Přece dlužníkům! Podle nedávných průzkumů se zadlužení týká dokonce každého třetího občana, exekuční řízení jsou pak vedena proti zhruba třičtvrtě milionu fyzických osob. Nepochybně velká síla, se kterou je potřeba počítat. A zijeme v dobách permanentních voleb, ministr je s dlužníky na jedné lodi, věřitelé mají smůlu. Svět, alespoň u nás, funguje naruby. Občané, zadlužujte se, po nás potopa. ■

A.C.A.B1
Enterprise s.r.o.

Víte proč si u nás koupit, objednat,
či pronajmout vozidlo?

A proč ne.....?

U nás při výběru nemusíte dělat kompromisy
a brát co zrovna je,
u nás si objednáte přesně to, co chcete!

www.a-c-a-b1.cz

Billy Bob Thornton

Santa je zase úchyl!

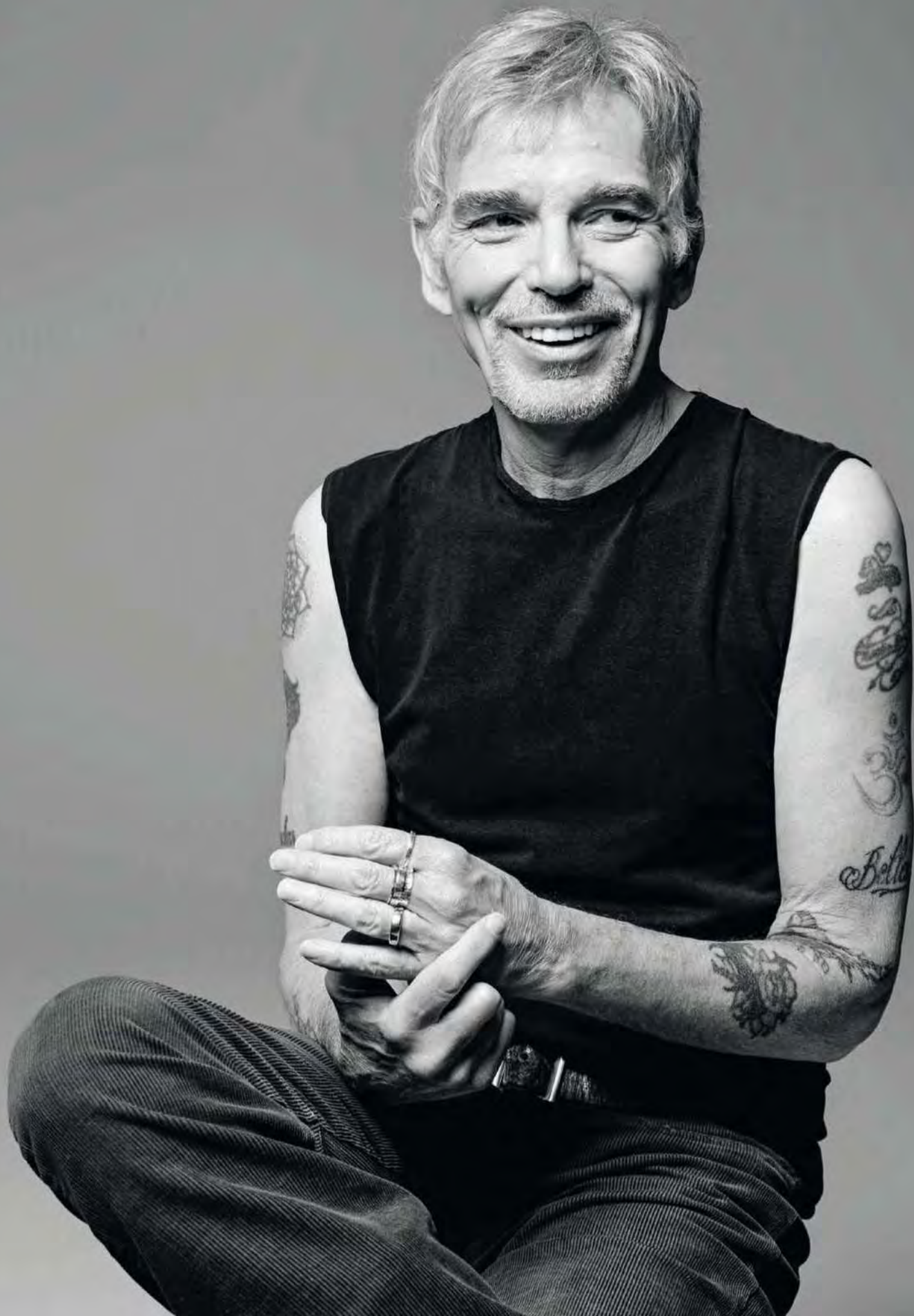
Už jeho tetování vypadá jako divoký příběh. Cherubíni, prostřelená srdce a další skvělé kousky zdobí vyrýsovanou postavu sexuálního predátora. Objevují se tam stopy jeho čtyř dětí od tří manželek. A někde na jeho těle najdete i manželku číslo šest, Connie Angland. Jedna kérka na předloktí – anděl – řve PEACE, ale kdysi na jeho místě bylo jméno ANGELINA. „To docela bolelo,“ říká Thornton. Prozradím vám tajemství: někteří z nejlepších charakterních herců jsou mimo plátno neskutečně nudní. Mluvím o držitelích Oscarů, se kterými byste raději ani nejeli taxíkem. Jenže Billy Bob Thornton, sedící naproti vám v křesle, je ve svých 61 letech stejně šílený jako ve všech svých filmech. Neuvěřitelný herec. Teď je tady znovu jako Santa. Jako úchyl.

PLAYBOY: Před víc než deseti lety jste vytvořil rekord ve frekvenci výrazů „fuck“ ve vánočním filmu Santa je úchyl. Ještě pořád říkáte „Fuck the fuck off“ před dětmi?

THORNTON: Jasně. Ve druhém pokračování možná ten rekord ještě překonáme, podle toho, jak to sestříhají. Santa je zase úchyl je víc o emocích a vypráví lidský příběh intenzivněji než v jedničce. Willie, moje postava, byl jenom zneužívané dítě, ze kterého kvůli tomu vyrostl zahořklý člověk. Pro mnoho lidí je to hrdina, když mluví o komercializaci svátků. A film je znovu samá sranda a sprostárna.

PLAYBOY: Jak se vaše postava za těch deset let rozvinula?

THORNTON: To už je hlubší otázka. Cítím se starší v tom smyslu, jak by se i moje postava cítila starší. Mládí je za námi. Jsem veterán. Kdyby před pár lety moje postava uviděla na ulici krásnou dívku, zřejmě by k ní okamžitě zamířila. Teď asi ne. Teď je víc unavená a zralejší. A tomu rozumím. Už mě nerozčilují ty sračky, které mi lidi dělají nebo říkají. Jsem v tomhle byznysu třicet let. Zažil jsem všechny stupně úspěchů a propadů a zklamání a radosti a ponížení a zlámaných srdcí. Už nechci dělat nic světobornějšího než dobře pracovat

jako umělec a být se svými dětmi. Ty dvě věci, a basta. Myslím, že jsem vyrovnanější, víc soustředěný, víc ve vnitřním míru sám se sebou. Jako kdybych seděl celá léta v nějakém vlaku, a teď jsem vystoupil na zastávce, která se mi líbí. Takže si říkám, tady se usadím.

PLAYBOY: Od chlapa, který o sobě vždycky říkal, že je divný, to zní rozumně...

THORNTON: Nevím, jestli jsem rozumný, nebo prostě starší a moudřejší. Člověk se dostane do stadia, kdy už se nechce smířovat s žádnými kravinami. Měl jsem kdysi problém lidi odmítat. Teď už ne. Kdysi po mně třeba nějaký režisér chtěl, abych něco udělal tak, že to bylo proti mému instinktu. A já to udělal. Dneska jen řeknu: „Tenhle dialog není dobrý. Proč celá ta scéna vyznívá naprázdno? V tom ději to nedává smysl.“ A tak to mám i s lidmi. Klidně řeknu: „Povězte támhleтому kreténovi, že nebude každým manipulovat.“ Když někdo umí víc než já, nemám s tím problém. Nechci být nejchytřejší člověk v místnosti. Ale když mám pocit, že nevíte, kam postavit kameru, tak vám určitě něco řeknu.

PLAYBOY: Kdysi jste přiznal, že jste při natáčení prvního Santy hodně pil. Aplikoval jste tuto Stanislavského metodu herectví i v pokračování filmu?

THORNTON: Stejně to určitě nebylo. U prvního Santy jsem tak trochu žil život té postavy. Byla to obrovská, strašná sranda. Dnes jsem nesrovnatelně krotší. Jednou za dva týdny si dám pivo s nízkým obsahem alkoholu a druhý den už mě bolí hlava. Natáčení prvního Santy bylo jedno z nejvíc bezstarostných období, jaká jsem kdy zažil. A vůbec, celý začátek tisíciletí byl skvělý. Dělal jsem filmy, s kým jsem chtěl – Muž, který nebyl, Ples příšer, Santa je úchyl. To bylo mé hvězdné období.

PLAYBOY: Bylo to také období, kdy jste žil s Angelinou Jolie. Když se na to podíváte zpětně, dal se ten vztah zachránit?

THORNTON: Upřímně, ne. Možná to ještě mohlo vydržet dva tři roky, ale já jsem to podělal.

PLAYBOY: Podělal jak?

THORNTON: Nevím. Vždycky jsem se cítil jakoby menší, horší, slabší než ona. A to je špatné pro oba partnery. My jsme s Angie zůstali přáteli. To se nikdy nezmění. Ona si

prožila svoje a ví, že se na mě může kdykoli obrátit. Angie je skvělý člověk. A je jedním z lidí, kteří mě nikdy neopustili.

PLAYBOY: Jak to myslíte, „neopustili“?

THORNTON: Víte, vždycky se cítím tak trochu mimo showbiznys. Nikdy jsem do Hollywoodu nezapadl. Nemám tam ani žádné přátele. Na druhé straně mám kamarády v L. A. Jeden z nich je truhlář, který hraje ochotnické divadlo a točí krátké filmy. A kluci z kapely jsou taky kamarádi. To je všechno. Jinak mezi tu hollywoodskou smečku nepatřím. Kdysi ke mně lidi vzhlíželi, ale potom mě pustili jako horký brambor.

PLAYBOY: Máte na mysli někoho konkrétního?

THORNTON: To neřeknu, protože o svých nepřátelích nemluví. Většinou jsou to herci. Většina z nich je o něco mladší než já, někteří i o desetiletí. Někakou dobu jsem byl nejstarší člen party a každý z nich se kolem mě chtěl točit. Chtěli po mně, abych jim napsal scénář nebo abych je obsadil ve svém filmu, aby si se mnou mohli zahrát. A najednou jsem o nich neslyšel. Možná i mojí vlastní vinou. Jsem maniodepresivní a částečně dyslektický. To samozřejmě přináší určité chování. Pár z nich se občas ozve a hodně si jich vážím. Třeba Bill Paxton, Bruce Willis a Dennis Quaid. Jsme kamarádi. A Kevin Costner a Dwight Yoakam. Občas se ozve John Cusack. Jinak nemám

ve filmovém průmyslu žádné přátele. Stejně to bylo i ve škole. Byl jsem totální outsider. Kamarádil jsem s klukama, kteří dělali muziku, a kouřili jsme za rohem. Rozhodně jsem nepatřil k oblíbeným dětem. Ani v jednašedesáti nepatřím mezi populární lidi. Ale hlavně už nikomu nezávidím.

PLAYBOY: Máte za sebou spousty dobrých filmů. Máte Oscara. Co jste komu záviděl?

THORNTON: Možná to, že hezké mužské hvězdy dostávaly velké role jen kvůli svému vzhledu a popularitě. Jako herec jsem vždycky věděl, kdo jsem a kam patřím. To je u herce strašně důležité. Mám známé, kteří nepracují tak tvrdě, jak by měli, protože si myslí, že jsou Clark Gable, a přitom nejsou. Já jsem vždycky věděl, že nejsem

Clark Gable, ale někde uvnitř mě to hlodalo. Nikdy jsem to ale neventiloval. Teď už mě to netrápí. Je mi jedno, kdo v čem hraje a proč. Soustředím se pouze na to, co právě dělám.

PLAYBOY: To zní jako průlom...

THORNTON: Velkou zásluhu na tom má moje dcera Bella. Je jí dvanáct a je to dítě, které zoufale potřebuje svého otce jako kamaráda, nejen jako tátu. Máme mnoho společného. Jako bychom byli nějak magicky propojeni. Ví, že jsem tady pro ni. A to teď dává mému životu správný směr. Někteří mí známí žijí pořád stejně jako před dvaceti lety. Já jsem naopak byl nahoře, dole, uprostřed, všude. Je to asi tím, že mám nekontrolovanou chuť do života. Toho se nelze zbavit, stejně jako se nejde zbavit některých neuróz.

PLAYBOY: Vaše fobie jsou zřejmě známější než některé z vašich exmanželek. Pořád máte panický strach ze starožitného nábytku a z varana komodského?

THORNTON: Řeknu to takhle: pořád ještě mám spoustu excentrických zvláštností, ale umím s nimi žít. Když to nikomu neubližuje, je to v pořádku. Například se často zpozdím na schůzku, protože musím několikrát objet blok. Když to neudělám třikrát, je to konec světa. Je to součást celoživotního boje s obsedantně-kompulzivní poruchou.

PLAYBOY: Vaším dalším problémem je úzkost.

THORNTON: A strašným problémem. Někdy to vyvolávají konkrétní věci, ale většinou to na mě přijde znenadání. Zrychlí se mi

tep, přestanu cítit některé části těla, všechno vidím přes jakousi bílou mlhu. A těžko se mi dýchá. Vyvolá to třeba situace, kdy ke mně někdo přistoupí a já nevím, co říct. Ironií osudu je, že v opravdu krizových situacích si vím rady. Třeba když se stane nějaká nehoda při natáčení. To zvládám bravurně a pomáhám v naprostém klidu jak fyzicky, tak psychicky.

PLAYBOY: Na všechny tyto problémy existují terapie a léky. Zkoušel jste něco brát?

THORNTON: Ne, nikdy. Myslím si, že je to součást komplexní osobnosti, která z vás dělá umělce. Žádnou terapii jsem nikdy nezkoušel. To je trochu jako u Anonymních alkoholiků – je fajn snažit se, aby lidi byli strážliví, ale celkové chování člověka to nezmění. Na povrch vyplavou všechny problémy, které člověk držel pod pokličkou alkoholem nebo drogami. Terapie jsou dobré pro lidi, na které to funguje.

PLAYBOY: Vy nerad slyšíte, když vám někdo říká, co byste měl dělat, že?

THORNTON: Přesně. Když se rozhodnete něco změnit sám, je to v pořádku. Ale ať mi nikdo druhý neříká, třeba že mám přestat kouřit. Když chci přestat, přestanu, sám od sebe. Ne proto, že mi to bude někdo říkat. Žijeme ve společnosti, která všechno víc a víc hodnotí a kritizuje. Rozhodně nejsem zastáncem politické korektnosti.

PLAYBOY: To nejste sám. Není ale pravda, že politická korektnost má původně za cíl chránit lidi vyloučené ze společnosti a utlačované?

THORNTON: Nedávno jsem o tom přemýšlel. Vyrůstal jsem na Jihu v době segregace. Od chvíle, kdy to skončilo, jsme jako země udělali velký skok, to ano. Ale na jiné úrovni je propast ještě větší než kdy předtím. Politická korektnost například nefunguje v umění. Budu znít jako dinosaur, ale pro naši generaci byla kulturní laťka nastavena mnohem výš. Vyrůstal jsem v období, kdy třeba hudební laťkou byli Beatles. Jako herci jsme všichni chtěli být jako Spencer Tracy nebo Marlon Brando nebo James Dean. To bylo měřitko. Dnes žijeme v době, kdy nikdo neřekne nebo neudělá něco, co by chtěl, ze strachu, že by mohl někoho urazit. Tvůrčí riziko je skoro nemožné. A neříkají se už ani dobré fóry, protože i ty by mohly urazit.

PLAYBOY: A znáte dobré vtipy?

THORNTON: Nikdy si žádný nepamatuju, což je v tomhle případě asi dobře.

PLAYBOY: Tak z jiného soudku. Který byl váš nejtěžší film?

THORNTON: Jednoduchý plán – kvůli podmínkám, ve kterých se točil. Strašná zima. Bylo to velmi obtížné, ale já si užíval každou vteřinu. A taky zatím poslední film, který jsem natočil, London Fields. Nejsem si ale jistý, jestli ten film někdy někdo uvidí. Je to podle knihy Martina Amise. Víím, že nastala bitva mezi producenty a tvůrčím týmem kvůli finálnímu střihu. Já jsem viděl režisérův střih a je to mistrovské dílo. Ale může trvat léta, než uvidí světlo světa.

PLAYBOY: Jedna věc, pokud jde o ten film, už ovšem světlo světa uviděla, a tou je

šuškanda, že jste se vyspal s vaší spolkohvězdou z filmu London Fields, krásnou Amber Heard. To prý doběla rozčílilo jejího manžela Johnnyho Deppa.

THORNTON: To je naprosto komické. V době, kdy se to údajně mělo stát, jsem byl na turné se svou kapelou. Nejenom že to je celé lež, ale k pravdě se to ani náznakem nepřiblížilo. Jak se něco dostane na internet, je konec. Všichni vám volají a chtějí znát váš názor. Přitom je to stupidní, vymyšlená historka. Stejně to na vás ulpí, hlavně pokud jde o sex.

PLAYBOY: Co by muži měli vědět o ženách?

THORNTON: Nevím, jestli jsem ta správná autorita, protože jsem poštěst ženatý.

Když máte vztah a jeden večer jste jí nevěrný na toaletách v restauraci, většinou se přes to žena přenesení. Mnohem horší pro ni je, pokud jste se zamiloval, třeba i bez sexu. U mužů je to naprosto opačně. Chlapi jsou vychováni tak, jako kdyby sex byla olympijská disciplína – kdo je nejlepší, největší, nejrychlejší, nejsilnější. Žádná romantika. Já jsem ale i beznadějný romantik. Kdyby se moje žena do někoho zamilovala, zabilo by mě to, ale pochopil bych ji. Toaletu v restauraci bych ale nepochopil.

PLAYBOY: S Connie Angland, matkou vaší dcery Belly, jste už víc než deset let a od roku 2014 jste manželé. Je to konečně ta pravá?

THORNTON: Ano. Je to ta pravá. Záleží jí na mně a ukázala mi, jak se dá vychutnat stabilní život. A ví, kdo jsem. Třeba ví, že se nikdy nebudu prohánět po světě a vyhledávat exotická místa. Miluje cestování, ale ví, že já nejedím. Angelina to o mně věděla taky. Věděla, že s ní nepojedu na celé měsíce do Vietnamu nebo do Číny a nebudu létat ze země do země. Jsem trochu jako poutník, vstanu v noci a spím ve dne. A jsem rád doma.

PLAYBOY: V posledních letech děláte dost věcí i v televizi. Fargo je dnes už kultovní hit a v seriálu Goliath jste skvělý.

THORNTON: Já se spíš dívám na sport. Jsem baseballový fanda a mám rád i americký fotbal. Mám příšerný strach z létání, a tak se samozřejmě dívám na seriál Letecké katastrofy. Občas je to tak – když se něčeho bojíte, musíte to zkusit. Je mi jasné, že televize je teď in. Práce na projektech, které jste zmiňoval, byla moc příjemná.

Mám rád postavu, kterou hrají v Goliathovi. Poslední tři nebo čtyři epizody jsou velmi intenzivní.

PLAYBOY: Vraťme se trochu zpátky. Co je vaše nejstarší vzpomínka?

THORNTON: Dvorek u babičky. Tam jsem vyrůstal, v městečku Alpine v Arkansasu, počet obyvatel asi sto. Kouzelné místo. Tam, v matriarchátu mé babičky, jsem začal objevovat krásy světa. K babičce se všichni chodili radit. Byla velmi inteligentní, jedna z mála gramotných lidí v okolí. Psala i časopisy, vyplňovala všem daňová příjmení. A oni zaplatili broskvemi nebo něčím jiným. Obdivoval jsem ji. Občas sním o tom, že se vracím znovu na začátek, do